

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В.01/2009

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 12.02.2010. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је приступио:

- Заменик тужиоца за ратне злочине Душан Кнежевић,
- Оптужени Шпановић Милан са браниоцем адвокатом Калањ Ђорђем,
- Сведоци Губић Слободан и Лужајић Зоран.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је дошло до промене у саставу већа, уместо досадашњег члана судије Веска Крстајића, члан већа је судија Растко Поповић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има примедби? Нема примедби на састав већа.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Због промене у саставу већа главни претрес почиње изнова.

Главни претрес је јаван.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ОПТУЖЕНОГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете прићи молим Вас господине Шпановић. Да ли има измена у Вашим личним подацима?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без икаквих измена, је ли тако?

Оптужени МИЛАН ШПАНОВИЋ са личним подацима као у списима предмета без измена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете сести.

Главни претрес почиње читањем оптужнице Тужиоца за ратне злочине КТРЗ 14/07 од 03.06.2009 године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има потребе да се прочита поново, у смислу да текст чујемо сада?

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је прочитана оптужница.

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНОГ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Ви сте дали одбрану неколико пута и у фази истраге и на главном претресу, да ли сте ово разумели, зато што је дошло до промене у саставу већа онда поступак креће изнова по закону. Ви, да ли остајете при оној одбрани коју сте дали, наравно, уз све то важе она упозорења која сте и раније чули да нисте дужни да одговарате на постављена питања, да се можете бранити на начин како то Вама најбоље одговара, дакле можете се бранити и ћутањем, па реците да ли ћете изнети Вашу одбрану?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Изјаву коју сам дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Делимично признајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Делимично признајете?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Признајем наводе из оптужнице делимично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дакле, да ли се осећате кривим за ово кривично дело?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Делимично се осећам кривим, делимично признајем да сам учинио оно што сам учино, а не ово што ми се, што стоји у оптужници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, реците ми, Ви сте дали исказ и у истрази, дакле 21.02.2008 године и 07.09.2009 године, тачније дали сте своју одбрану, да ли код те одбране остајете?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете у свему?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Укључите микрофон.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Изјаве из истраге или изјаве са главног претреса? Нисам разумео, дакле, на које се изјаве односи његове, пошто је било више изјава, више пута, па нек мало прецизира. Да ли остаје при оној изјави коју је дао код истражног судије или на главном претресу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам све питала је ли остајете код свих тих изјава, јер знате Ви се мало разликујете и у истрази и на главном претресу.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Па битно се разликује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И не то што се разликујете, него Ви и на главном претресу различито говорите, разумете? Хајде изнесите нам одбрану, сад имамо овог новог члана већа, да Вас чује веће, идемо поступак изнова, па изнесите Вашу одбрану.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У најкраћим цртама могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У најкраћим цртама.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да Вам изнесем своју одбрану. Ја сам Милан Шпановић, рођен сам 08.10.1960.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате личне податке, него крените од одбране, крените Ви кажете да сте били мобилисани, када сте били мобилисани, ко Вас је мобилисао? Значи, само одатле прво. Ја Вам нећу постављати питања, него ћете Ви сами изнети одбрану, значи нећу Вас прекидати, после ће Вас тужилац, како већ то иде по закону, него Вас, значи, дакле само хоћу да Вас усмерим. Крените од тога ко Вас је мобилисао, кад сте мобилисани, када су започели оружани сукоби на овој Вашој територији где сте Ви били, између кога су били оружани сукоби? Крените одатле.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Дана 16.08.1991. године приликом напада хрватских оружаних снага полиције или војске, не знам кога, био сам рањен као цивил. 17. августа 1991. године прелазим у Босну, у Босну и Херцеговину. Тамо сам остао, не знам тачно, пет, шест, седам дана. Након тога, у међувремену ми долази брат рођени, брат стричевић, ту смо се задржали пар дана, враћамо се назад, препоручио сам да се вратимо назад да бранимо своја огњишта. Враћамо се назад, приликом повратка у Окучанима задужујем униформу са полуаутоматском пушком. Одлазим из Окучана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас је мобилисао?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да ли је постојала територијална одбрана или војска у Окучанима не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте узели униформу?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте узели униформу?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Добио сам од униформисаних особа, у СМБ униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Одлазим кући у своје мјесто Боровац, након пар дана одлазим на положај у Рајиће, мјесто Рајић. Ту сам био, не знам тачно, пар дана, пет, шест дана, држимо положаје између пруге и главног пута. Након тога се враћам кући и ту сам био можда десет, петнаест,

двадесет дана. Више нисам ишао на положај. Ту остајем, кући остајем пошто су ми родитељи били у Босни, остајем пећи ракију са комшијама својима Хрватима и Србима и тако је то трајало све до дана 08.10.1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само реците, враћате се кући, где, у коме место?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У мјесто Боровац, из Рајића враћам се у мјесто Боровац, мјесто становања. Ту остајем, кући остајем до 08.10.1991. године. Онда сам 08.10.1991. године кренуо сам пут Босанке Градишке, пошто ми је брат био рањен 05.октобра 1991. године да добијем било коју информацију, знам да је рањен али не знам исход, крајњи исход. Од мјеста Рајић до мјеста Прашник идем са трактором ја и брат ми од тетке Слободан Дмитрашиновић. Ту нас зауставља војска, а приликом заустављања прилази нам војник и пита где идемо. Ја му одговарам да идемо за Градишку, међутим он је рекао да изађемо ван из трактора и кад смо изашли ван он је приликом наиласка војног возила, ставио нас је у то возило, рекао је возачу да нас вози за Босанску Градишку. Онда смо, кренули смо, путовали смо 10, 15, 20 минута, не знам тачно, не могу сад да се сјетим. Путовали смо са тим војним возилом, стижемо у мјесто Стара Градишка. Добио сам информацију да је то Стара Градишка, а мени је крајњи циљ био Босанска Градишка. Излазимо ван из камиона, прилази ми официр, пита ме ко сам, шта сам, личне податке. Ја сам рекао шта ми је крајњи циљ, да ми је крајњи циљ био Босанска Градишка, а међутим ја сам се случајно завршио у Старој Градишкој. Кад је прилазио официр и кад сам ја рекао то све што сам сад изнео рекао је да има неке мјештане из села боровац. Међутим ја сам исто деловао сумњичав, да ли сам био у униформи или у цивилу не могу да се сјетим и кад сам затражио телефон да ми дадне он је реко да ће ми дати телефон али да уђем унутра у круг затвора с њим и пет-шест војника, не знам, униформисаних особа. Ушли смо у затвор, у круг затвора, прошли смо ограду, неку жицу, не знам, једном сам био и први и једини пут сам био 08.10.1991. године. Приликом уласка у зграду затвора улазимо у ходник официр, ја, група војника 4, 5, 6 војника, не знам тачно колико је било и кад смо ушли у ходник наредио нам је да станемо, кад смо стали он је испред нас ишао, врата су отворили у затвору, собе неке, не знам и кад је прочитао име, презиме човека из мог села он је изашао ван и пита је ли то тај, конкретно да ли је то Богуновић Ђуро. Ја сам реко да јесте. Прилазе војници ударају га и један ми се обратио речима «шта ја чекам». Међутим ја сам био под утицајем алкохола, пио сам апаурине, брат ми је настрадао, исход нисам знао, све ми се скупило и ја сам исто приступио, то је било, нису били ударци, ја их нисам ударао. Било је можда јаче гурање једном или два пута. Тако је исто било са Кочић Јосипом и Филиповић Луком. Изашли смо ван,

то је трајало можда десетак минута тај контакт према свој тројици. Изашли смо ван, он ми је дао телефон, ја сам му издиктирао број, он је назвао мајку моју да пита, он је, дао ми је телефон, ја сам му издиктирао број. Назвао је, кад је назвао мајку дао ми је слушалицу, ја сам обавио с мајком разговор, она ми је рекла да је брат оперисан, да је у Бања Луци у болници и да ће за два-три дана бити пребачен из Бања Луке на ВМА у Београд. Ја сам се вратио назад, разговор сам обавио, вратио сам се назад, 09.10. или 11. тачно не могу да се сјетим, прешао сам у Босанску Градишку, из Босанске Градишке сам отишао за Србац, из Српца сам отишао са мајком, снајом и синовцем пут Београда. Био сам на ВМА 11., мислим да је био 11. Одлазимо ја, брат ми од стрица Милан Арбутина и један мој сусељан који је био војно лице пуковник Гргић Мишо. Отишли смо на ВМА, био сам братом 12., 13. је снаја назвала како је стање са братом. Међутим одговор је био да је, 12-ог навече је назвала, 13-ог навече је назвала и одговор је био да је брат подлегао. 14. ја и брат ми од стрица Милан Арбутина преузимамо посмртне остатке мог брата, крећемо пут Београд – Боровац. Међутим из безбедносних разлога нису нас пустили 14. да пређемо, прешли смо 15.ујутро. Преноћили смо 14. на 15. преноћили смо у касарни у Бања Луци. 15. пребацујемо посмртне остатке брата, исти тај дан га сахрањујемо. После тога више нисам ишао негде до трећег, четвртог можда петог мјесеца прелазио Босанску Градишку преко у Босну. Међутим, видим да се спомиње да сам био 18., да сам био 18.10.1991. године да сам био у затвору Стара Градишка што одговорно тврдим да нисам био. Први и једини пут био сам 08.10.1991. године. Друго немам шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тужиоче изволите, да ли има питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дајући одбрану на данашњем претресу оптужени говори о сопственом војном ангажовању па између осталог говори о томе да је задужио оружје и униформу и одлазио је на линију раздвајања у неколико наврата и рекао је на којој је то локацији било. Мене занима да нам каже до када је он био војно ангажован?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Био сам војно ангажован можда до 10., 15.09. онда сам после негде крајем друге половине једанаестог мјесеца био сам ангажован радно у Црвеном крсту у Рајићу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од када, од?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па негде друга половина, не могу тачно да се сјетим, 1991. године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Којег месеца?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Који месец?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Новембар, 15., негде 15., 20. новембра, новембар, децембар, јануар, новембар, децембар 1991., јануар, фебруар, март негде до половине априла био сам радно ангажован у Црвеном крсту. После тога сам поново мобилисан, ишао сам на положај према Новској.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Ко је био његов старешина у време његовог војног ангажовања док није отишао да кажем у Црвени крст?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Губић Слободан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко ме је он припадао, којој јединици, којим?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Он је био резервни официр.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Резервни официр?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да, мислим да је била територијална одбрана, то сам чуо јер сам ја 17.августа 1991. године прешао сам преко у Босну тако да не знам, чуо сам да је била, то нису моја сазнања, то сам само чуо да је постојала, да је формирана територијална одбрана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па шта бисте Ви рекли за себе, да ли сте били у територијалној одбрани или сте били резервиста ЈНА или сте били можда нека јединица друга? Да Вас не наводим на одговор.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Био сам у територијалној одбрани.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Колико је та јединица у којој сте Ви били бројала људи?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па не знам тачно, не знам стварно, нисам ја био никакав командант, чисто сам био, био сам мобилисан, нисам ником ништа наређивао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када ви идете на линију раздвајања, колико вас буде том приликом тамо у тим рововима између пруге и не знам шта сте рекли, пута?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Буде нас по двојица, било је између пута и пруге било је можда пет-шест ровова, не знам тачно колико, по двојица будемо у рову, ту будемо по два сата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте данас да сте те прилике 08.октобра када сте били једини пут у затвору у Старој Градишки и када сте били у контакту са тим вашим сусељанима, спомињали сте да сте били под утицајем алкохола и да сте употребљавали извесне лекове, хоћете поновити о којим се лековима ради и коју количину алкохола сте пили и кад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, апаурине је узимао.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па јако пуно сам пио, апаурине сам пио, од љекова сам пио апаурине, а алкохол сам пио, мало више сам конзумирао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Ја то питање постављам, председнице већа, због тога што у истрази 17.09. није помињао да је уопште, макар читајући ја

нисам приметио, да је био том приликом под утицајем, да је пио алкохол тада и да је користио лекове, да би то тек рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да је то тек рекао на главном претресу, па сад нам реците шта је истина?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Пио сам, алкохол сам пио и пио сам лекове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли разумете? Заменик тужιοца Вас пита том приликом када сте у истрази саслушани ни једног тренутка нисте то споменули.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па нисам споменуо, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па зашто, које је објашњење? Знате, ако Ви кажете да сте били и под стресом јер вам је брат био рањен и тачно сте прецизирали да сте тог дана дошли под утицајем алкохола, да сте помешали и пили апаурине, значи тад детаљно наводите на главном претресу, а у истрази ни једног тренутка то нисте споменули.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па не знам зашто нисам споменуо, ја сам до 1994. године, до 1994. до српске нове године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Пио сам алкохол и лекове, од 1994. алкохол уопште не конзумирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од или до 1994.?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: До 1994. сам конзумирао и алкохол и лекове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е од када сте почели да конзумирате алкохол?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па посебно кад је брат рањен, кад је брат рањен онда сам јако пуно пио и алкохол и лекове и тешко ми, мене је страшно погодила смрт брата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, реците да ли сте претходно, претходних дана, претходних месеци конзумирали већу количину алкохола?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то почело?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па ја сам пио помало до почетка рата, међутим како је почео рат пио сам, јако пуно сам почео пити, онда сам мало више почео пити него што је нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад шта то значи, објасните нам шта сте пили ракију, вино, колико би у току дана попили? Дајте нам ближе податке.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па нисам, није битно шта је, да ли је ракија, вино, само нека је алкохол.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо тог 08. само да се надовежемо на то Ваше питање, тог 08.откобра када сте кренули да ли се сећате онда шта сте Ви то све попили, коју ракију, када сте почели да пијете, да ли сте ујутру, већ у

јутарњим сатима кренули да пијете, да ли сте нешто јели претходно?
Испричајте нам мало како је то текло?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јео нисам, буквално сам био 24 сата пијан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пијан?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Пијан да. Пио сам, ујутруо се пробудим, поготово кад сам чуо да ми је брат настрадао, онда сам тад три дана баш сам био, мало више сам, ненормално сам пио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад сте кренули да се интересујете шта вам је са братом, дакле да ступите у контакт са вашом мајком.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Био сам пијан, био сам пијан и онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико би по Вашој некој процени колико сте Ви попили ракије? Ако је била само ракија у питању.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Пола литре, литру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је толико?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А колико апаурина сте узели?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па узмем два, три, немам појма, нисам контролисао, неконтролисано сам узимао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Из којих разлога нам то није рекао приликом саслушања у истрази?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па не знам, стварно не знам, не могу разлог рећи, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, и то је одговор. Како сте.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Међутим. Извињавам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, изволите.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Приликом истраге исто сам, иста је ова ситуација била, једноставно нисам се сјетио, не знам зашто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Како се Ви сећате тог догађаја и тих догађаја 08.октобра, је ли Вама сећање очувано, да ли се јасно сећате свега тога или како?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па онако више сад не могу тачно детаља да се сјетим. Знам да је био, једино се могу сјетити да је био 08.октобар, да сам био у преподневним сатима што ми то, тај дан ми је рођендан 08.10.1991. године био сам у преподневним сатима, могу да опишем догађај али не нешто конкретно да кажем сад то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте били свесни тога дана како сте се осећали? Јесте били орјентисани у простору, можете нешто да нам кажете?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па не, ништа посебно, био сам под, кажем Вам, стрес је био, био сам под утицајем алкохола, апаурини, љекови.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Што се тиче Вашег говора, да ли се сећате, јесте могли да говорите или нисте?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па могу ја говорити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ход?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ход је био такав кака је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Какав је био у односу на свакодневни ход, да ли се разликовао?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Разликује се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У чему?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па у покретима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Каквим?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У размишљању, из центра из мозга.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али ход?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па ход је био успоренији нормално кад сам пијан него кад сам трезан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте нам рекли у истрази такође и то да сте били сво време војно ангажовани док нисте прешли у Црвени крст да бисте на претресу изменили Вашу одбрану и рекли сте да сте били свега десетак дана ангажовни, па сте онда рекли да то више није за вас па сте напустили да бисте касније поново се активирали али овај пут у Црвеном крсту, па Вас сад ја питам због чега сте нам рекли то први пут тако као што сте нам рекли?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: По савјету других, мене су саветовали да не признам дјело које сам учинио. Ја се извињавам, хоћете ми поновити питање? Не могу се сјетити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У истрази сте говорили о свом војном ангажовању па сте рекли да сте након мобилисања били све време војно ангажовани до децембра месеца када сте прешли у Црвени крст и онда сте радили у Црвеном крсту итд., да бисте на претресу изменили свој исказ утолико што сте рекли да сте свега десетак дана били војно ангажовани, након чега сте, ајд да кажем слободним речима, дигли руке и то није било за вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих прецизније. Прво је рекао да је након седам, осам дана схватио да није спреман за то, разумете, није био спреман психички бацио је пушку, вратио се кући.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је онда истог тог дана на истом том записнику, рекли сте да сте били можда укупно негде око двадесетак дана, да бисте 02.децембра 2009. када сте допунили одбрану рекли: «Војно сам био ангажован од 25.08. до 15.09.1991. године после сам раздужио униформу», до друге половине новембра нисте били ангажовани ни војно ни радно тек

сте били поново мобилисани тамо негде у четвртом месецу мислим да сте рекли 1992.?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дозволите председнице само да Вам кажем, страна 11 записника о саслушању код истражног судије на питање свога браниоца адвокат Југовић, само једно питање каже колега: «докле је осумњичени био војно ангажован», осумњичени: «био сам ангажован негде до краја 1991. онда сам почео радити у Црвеном крсту», значи због тога ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте, више пута је различито говорио. Изволите.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Дакле, ово што тужилац пита он је питао и прошли пут на главном претресу и више пута се понављају та иста питања када и где је био ангажован током рата, сматрам да нема потребе за постављањем истих питања више пута на ту његову одбрану, истина да постоји разлика из истраге и одбране која је дата на главном претресу, суд може утврдити кроз саслушање сведока на чему тужилац инсистира и данас је управо сведок позван, колико сам схватио, на тај део, његов командант где је био, шта је био, да ли зна и колико зна. Према томе, не видим куда ово води ако се он десет пута пита за тај период колико времена си био у територијалној одбрани, а колико си био у Црвеном крсту. Извињавам се што овако упадам али заиста кажем, прошли пут сећам се да је више пута тужилац питао и он је рекао постоји разлика, неспорно је да постоји разлика истрага и главни претрес, Ви ћете то на крају ценити.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, претрес почиње изнова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, ја разумем Вашу примедбу али примедба није основана. Знате зашто није основана.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што оптужени више пута и у току главног претреса истог дана говори различито, разумете. Прво је говорио седам до осам дана је био ангажован, после говори двадесетак дана, у истрази говорио је нешто друго и морамо да рашчистимо то. Наравно, Ви имате право да браните се како Ви сматрате, али ми покушавамо да видимо пошто Ви кажете да признајете, шта признајете, разумете.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Па то је судија, време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи битно нам је да видимо у ком својству је у овом нашем периоду критичном, који му се ставља знате.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Схватам ја шта је циљ, јесте, значи схватам шта је циљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер различито се изјашњава, а после ћемо видети у чему се све различито изјашњавао, знате.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Разлика постоји сигурно тако да он је променио одбрану на неки начин како је променио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Наставите.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ја јесам рекао да сам био, у истрази изнео сам исказ да сам био војно ангажован до краја 1991. године. Међутим, ја сам мислио негде од једанаестог, друге половине једанаестог месеца био сам ангажован, али радно. Ја сам мислио да је то исто војно. Војно сам значи радно, војно је радно. Значи, био сам негде можда 10-15 дана војно ангажован.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Везано за овај део његовог исказа када говори о употреби алкохола и лекова, па говори о томе да се најбоље не сећа свих ових догађаја. Рекао је и на претресу најпре износећи одбрану да признаје извршење дела па онда то ипак није било тако него се односило да је он њих два, три пута гурнуо, сваког од њих понаособ да би на питање браниоца рекао да постоји могућност да је он њих и ударио можда један пут или два пута, али ни у ком случају по лицу и ни у ком случају од тога нису могли да задобију повреде које су добили. Обзиром на употребу тог алкохола који је рекао у којој количини и обзиром на те лекове, да ли он дозвољава могућност да то није баш било тако или да се он не сећа баш свега тога како је било или децидирано стоји при томе што је рекао везано за употребу силе према њима на начин на који је рекао?

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Судија, ако дозволите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја стављам примедбу на ово питање. Он се изјаснио. Понављати поново мислим да се доводи мој брањеник у једну конфузију и да се наводи на одговоре који би погодовали утврђивању чињенице из оптужнице. Према томе, противим се овом питању, ви одлучите да ли ћете дозволити или нећете дозволити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дозволићу ово питање јер и ту је разлика, ја ћу вам и прочитати ако нико не буде предочио, све те разлике током главног претреса истог дана, стално различито се изјашњавао. Разумете? Ја дозвољавам.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја се извињавам. Ја као бранилац имам проблема са комуникацијом са мојим брањеником. Дакле, он је био лечени алкохоличар до 1994. године, нећу рећи да је био хроничан онај прави алкохоличар, али имао је озбиљних проблема са алкохолом и дакле, комуникација је јако отежана. Ја мислим из ове приче и његове истраге и свега тога то иде како иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо сада да прекидамо на овај начин. Нећемо прекидати. Наравно ако сте лечени алкохоличар доставићете ми ту лекарску

документацију. Ако је лечен мора нека документација. Немојте сад да се задржавамо око тога. Наставите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па ево питао сам председнице, па ако дозволите питање нек он одговори, ако не дозволите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, дозвољавам. Поновите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, питање гласи: Да ли обзиром на исказ који је данас дао када је рекао да је конзумирао алкохол у количини коју је рекао, да је користио упоредо са тим лекове па каже на моје питање да се сећа не баш у детаље свега што се десило, ја га питам да ли он дозвољава могућност да се то није десило на начин на који је он рекао, значи да није према њему употребљавао силу у том обиму и на тај начин, него да је то можда било нешто друго?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Колико могу да се сетим примена силе од моје стране није била у тој мери коју су они навели.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ја колико могу да се сетим гурнуо их јесам, да ли је то било једном или два пута и то можда у пределу рамена. У тој групи војника, колико могу да се сетим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Они што су навели и да ли су то, то понављам да то чисто сумњам да су то њихове речи, да су они изјавили да сам ја њих тукао. Не верујем, ја би волео да дођу, да су дошли који су живи да се суочимо да погледамо једни другима у очи да кажу праву истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Немате питања. Ја ћу вам предочити, ви сте данас децидирано изјавили да удараца није било, да је то било јаче гурање један пута или два пута у пределу рамена. Ја ћу вам само предочити на главном претресу 17.09.2009. године, ви сте овако тврдили, ви сте рекли да сте их гурнули, па сте даље када сте се изјашњавали на те околности, кажете конкретно, Богуновић Ђуру нисте ударили, стајали сте по страни, други су их тукли али ви нисте ударали, па онда «са моје стране ударци нису били јаки».

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да ли ударац или два?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте молим вас, саслушајте шта вам предочавам. Значи, нисте их ударали, да би сте ево на 13 страни сте рекли «нисам ударио, Богуновић Ђуру нисам ударио, стајао сам по страни». На страни 15 «са моје стране ударци нису били јаки, удараца није било, гурнуо сам га» и видите како сте дали, те нисте ударали, па ударци нису били јаки, па сам гурнуо па онда даље. Онда овако кажете на страни 16 Филиповић Луку гурнули сте један пут или два пута, други су га тукли. Е, сад не можете да се сетите на инсистирање вашег браниоца «па вероватно је био ударац шаком,

али не у пределу главе», па да ли је ударац био у леђа или у раме не можете тачно да се сетите један пут или два пута. Па онда даље, кад сам вас ја и питала «Па добро шта ви признајете», ви кажете «Један пут или два пута у пределу тела, раме или глава».

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Читао сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Читали сте то?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли видите ваш исказ у ком правцу је ишао? Дакле, ми вас питамо је ли било удараца или није? Да ли остајете при томе како сте раније изјавили, дакле 17.09.2009. године да је и било удараца али ударци нису били јаки.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Од моје стране удараца није било. То је било јаче гурање, колико могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сад реците како би то, опишите нам како је то изгледало јаче гурање, где сте гурали, да ли сте ухватили за раме, како се то одвијало гурање, ето то објасните за сву тројицу, како је то било?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Приликом њиховог изласка, читања имена и презимена особе из мог села изађе ван, пита официр је ли то тај. Ја потврдно одговорим. Међутим, ја сам њему исто био сумњив, он је гледао у мене исто, он је мислио да сам ја убачен јер док нису ти контакти између мене и тих мојих сељана Богуновића, Квочића и ја кад смо се срели поглед на мене било је то, мени је то било страшно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сад како мислите они су мислили да сам ја убачен? Па нисте ви самоиницијативно дошли како сте ви нама објаснили него да су вас они повели, да је то био услов. Објасните ми како сте били убачени ако вас они воде?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па том официру сам и ја био кад сам му рекао ко сам и шта сам. Ја никаквих докумената нисам имао, можда је он ишао да провери да ли су те особе из мог села и да провери да ли сам ја та особа. Ја сам рекао да сам ја Милан Шпановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли имате још нешто да изјавите, да изнесете у вашој одбрани или је то све?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: То је све, немам друго шта да изјавим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више? Добро, хвала вам, можете сести.

ДОКАЗНИ ПОСТУПАК

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сагласни да прочитамо ове исказе сведока?

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

На сагласан предлог странака **ЧИТАЈУ СЕ** записници о саслушању сведока.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

На сагласан предлог странака **ЧИТАЈУ СЕ** транскрипти аудио записа исказа сведока Гргић Жељка и Кнежевић Жељка, који су саслушани на главном претресу дана 02.12.2009. године путем видео-конференцијске везе из Жупанијског суда у Загребу.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су прочитани транскрипти аудио записа.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Губић Слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете сести на ваше место молим вас.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Губићу. Хоћете рећи ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Губић Слободан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: 04.04.1961. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Ћорђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ваше пребивалиште?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Панчево, Приморска бр. 25.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: КВ столар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Губићу, ви сте позвани у својству сведока. Као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Да ли сте то разумели?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, дужни сте да нам испричате све што вам је о предмету познато? Ја ћу вам рећи.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Ја само замољавам, да ли могу ја да седнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Јер имам проблема са кичмом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како да не, седите.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходно, пре него што кренемо, ја бих вас молила да положите заклетву. Да ли случајно ту имате текст заклетве?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прочитајте текст заклетве наглас.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Је ли треба да се устанем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате ако имате проблема са кичмом, седите.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од овога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Овако, предмет нашег поступања је кривично дело ратни злочин против цивилног становништва који се води против оптуженог Милана Шпановића. Да ли познајете оптуженог Милана Шпановића?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у сродству?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, испричајте нам где сте били септембра-октобра месеца 1991. године, на ком подручју сте били? Испричајте нам, ја ћу вам дати отприлике неке смернице а вероватно да ви ипак имате искуства више о томе па ћете ви нама и мало више дати неке податке. Дакле, у то време у ком својству сте били, на којој територији сте се налазили? Када су почели оружани сукоби на том подручју? Како је дошло до формирања

Територијалне одбране, на који начин, претпостављам да је то ишло по територијалном принципу, дакле све нам испричајте што вам је познато за период септембар-октобар 1991. године? Дакле, мислим на ово подручје Градишка?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Добро, то је почело у осмом месецу, није у деветом него у осмом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У осмом је почело? Испричајте од момента када је кренуло, када су кренули ти сукоби? Између кога су се водили сукоби? Како је дошло до мобилизације? Ко је мобилисао? У то нас уведите мало у ту причу?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па сукоб први је почео 16.08.1991. године управо код моје куће. Тад је погинуо и мој отац покојни, убили су га као цивилно лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само реците кућа ваша где је била у то време?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Боровац. Село Боровац, општина Новска. А ми смо наоружани негде па једно 10 дана пре тога, делили су оружје неки људи из Окучана и ја и нисам ни знао, то је био мрак и они су нас наоружали и 16.08. кренула је одозго, тако смо добили сазнање, кренуло је 300-400 МУП-оваца, Збора народне гарде, ЗНГ-и према нашем делу томе села и ми смо се самоиницијативно организирали нормално да се одупре и они кад су дошли управо до куће Милана Шпановића, тада су они њих приметили у дворишту, они су кренули горе према башчи, он и његова мајка, отац његов, стриц му и браћа од стрица и ови су отворили ватру на њих иако су они били у цивилу сви комплет и тад је Милан и рањен и онда су они кренули доле даље према нама и тад је била прва борба, е ту је мој отац и погинуо и ту су они имали вероватно и рањених, ја не знам тачно ни ко ни шта и то су били ти почеци. Ја тад нисам био ники ни командант, на никаквој функцији нисам био, тек негде након једно 15 дана од тога сукоба првог ја сам постављен за команданта Територијалне одбране на правцу Новске. Значи, за команданта батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вас је поставио?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Поставио ме Штаб бригаде ТО из Окучана, значи бригада територијалаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: И тада су кренули први ти сукоби. Тада смо ми поставили на надвожњаку Боровац, доле смо поставили људе, значи да не могу доле да продру према нама, па смо се укопали горе у Рајићима. Тада је село Рајић било као нека тампон зона, била је граница Хрвата и Срба, они с једне стране, ми нормално с друге стране. Милан Шпановић тад кад је рањен он је отишао за Босну, колико ја знам отишао је за Босну код снаје и

код сина од брата покојног Жељка и да ли је био једно 15, 20 дана отприлике, ја сад не могу тачно да се сетим, то је ипак прошло 20 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад о ком месецу говорите?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Он је отишао, па тад кад је рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад кад је рањен?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Кад је рањен, он уопште више није ни био код нас. Он је отишао одатле и дошао је онако можда 15-20 дана из Градишке и он је био код нас горе у Рајићу, али није био можда, можда је био максимално да је био између 5 и 10 дана, није био више. И тада није било борби фактички, никаквих није било борби. То је значи било неко примирје, очекивала се војска да дође да ту постави неку тампон зону да се заустави то ратовање и глупости те. Е, у томе негде у десетом месецу кренуло се у пробој према Новској. Значи, да се очисти Горњи Рајић, да се очисти Воћарица, Јазавица, горе та хрватска села јер то је била таква наредба, била је из команде бригаде, команде корпуса Бања Луке, значи нисмо ми могли донети одлуку као територијалци него ми смо били под командом корпуса бањалучког. То је 16. бригада која је дошла тамо код нас са својом војском и са техником, са тенковима, са свим комплет, 16. бригада. Е, тада је његов покојни брат Жељко рањен, рањен је у Воћарици, пребачен је за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једном. Од кога да очистите ту територију?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па Хрвати су нападали нас, ми смо се бранили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су, који су то, јесу ли самоорганизовани они били, да ли су то били из састава МУП-а?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Било је ту. Откуд сам ја знао, ту је било и територијалаца и вјероватно неких јединица полиције и државни, значи које је држава организовала. И кад је Жељко рањен он је пребачен за Бања Луку, из Бања Луке је пребачен за Београд, било му је добро пар дана као да се опорави и одједанпут само пуче вјест из Београда да је Жељко преминуо. Тад је Милан, није ни био код нас и ми смо га одмах доље скинули с положаја, кад ти је брат погинуо шта ћеш и ти ту, брате иди кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте га скинули с положаја?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Одмах истог момента. Значи он је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је рањен брат или када је преминуо?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Кад је преминуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је преминуо скинули сте га с положаја?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Он је преминуо након, ја мислим након 5 дана кад је рањен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете мало то да објасните, шта значи скинули сте га с положаја? Од кад је он био укључен у Територијалну одбрану?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па шта ја знам, то је било значи негде, па негде можда половицом деветог месеца. Можда половицом деветог месеца и можда тих неких од 5 до 15 дана, ја сад не можем тачно да знам али негде до десетог месеца он је био код нас и више није био. Значи, ми смо га, ја сам га скинуо с положаја, команда батаљона моја, пустили га кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми половином деветог месеца како се ви сећате да је он био у Територијалној одбрани, да ли можете да опишете у то време како је изгледао?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шпановић? Да ли је имао униформу, мислим дајте његов опис како је изгледао?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Да ли је имао униформу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте ли имали униформу?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па имали, али нисмо сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте сви? А ви јесте ли имали униформу?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Ја сам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Ја сам имао, нас је имало униформу једно, па хајде да не кажем 70%, 30% није. Да ли је он имао, да ли није имао, стварно не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Стварно не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и реците, дакле, он је у вашој јединици био?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Да, у мојој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били командант Територијалне одбране, како је то било организовано по неким водовима, четама, како?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Јесте било је по четама, по водовима, одељење, вод, чета, батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којој чети је рецимо припадао Шпановић?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Богами не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Стварно не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком правцу је он био тада у то време од половине деветог месеца до десетог месеца?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: На правцу Рајић-Новска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Тад је он отишао по брата отишао је у Београд, они су њега довели и он више уопште није био учесник нити је био члан Територијалне одбране. Ја сам га, лично сам га ја онда распоредио у Црвени крст у Боровац и Рајић да буде тамо на дистрибуцији те робе хуманитарне која је пристизала, коју смо ми давали и Србима и Хрватима и једнако, али буквално једнако, значи сваком кила брашна и шта ја знам, говорим онако глобално брашно једнако, кафа, со, све што се делило, све значи дељено и Хрватима и Србима, свима комплет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то изгледало? Да ли вас је он обавестио да је његов брат рањен, па треба да иде у Београд?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па није да ме обавестио кад сам ја био горе ја сам знао, нема ме шта обавестити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад у ком моменту ви њему кажете скидам вас нећеш бити на том положају?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Они су ишли код њега у посету и кад су се вратили као било му је добро. Након два дана они су добили обавест да је Жељко преминуо и истог момента он више није био члан наше ТО-а, ми смо њега скрижали са списка војне јединице и био је распоређен значи у Црвени крст да дели робу тамо с овим што су били људи, старији људи и жене, он је тамо њима помагао и то дистрибуирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко могао да ради у Црвеном крсту?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Он је иначе био трговац и зато му је и ишао тај посао, нормално знао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је постојало неко правило, можда и неко неписано правило да припадници Територијалне одбране могу да буду и радно ангажовани у Црвеном крсту?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па било је, ови људи који су били старији. Ми смо организовали сеоске страже код нас да не би било неких упада по ноћи јер ипак доле жене и дјеца остају сами а ми смо горе на предњем крају далеко 15-20 км, па сам ја организирао сеоске страже. То су људи старији који су били преко 50, 60 година, па су тако шетали путем, ходали по двоје, троје, петоро људи, зависи на сваких 400-500 метара на километар тако чисто да се заштити то сеоско наше становништво, нејач, жене и дјеца, тако да су они били и у сеоским стражама и помагали су ту око Црвеног крста, ишли у шуму набављали дрва тима немоћнима који нису могли довести сами себи. Буквално су помагали, испомагали све што су могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте у то време имали заробљена лица?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не, ми нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим као ви него уопште јединица да ли је имала заробљенике и уколико је имала заробљенике на којим правцима су они били?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Да ли смо ми неког заробљавали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не, не ми смо основали после основали смо одељење полиције у селу Рајићу, ту је био командир његов покојни брат од стрица Ђоко Шпановић који је иначе био полицајац. Није било ниједног заробљеника. Они су били ту чисто због тога ако буде по селу неких глупости, шенлучења, пуцњаве или било чега да они то спречавају и да искорењују, а заробит нико није био код нас, али буквално нико. Нико од првог дана није био заробит и да је био заробит ми нисмо имали ни право заробити нити смо имали где да га држимо. То код нас није постојало, у мом дјелу значи од Боровца, од Бодиграја, Лађеваца, Боровца, Рајића Горњег, Доњег па горе до Пакленца све до задњег краја границе са Хрватима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли сте чули да је постојао затвор у Старој Градишки?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Јесам, знао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците је ли то одувек био као затвор или?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Јесте, одувек је то био КП Дом, одувек, ко зна од кад, од II светског рата, немам појма можда чак и прије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сад у то време септембра-октобра 1991. године, под чијом ингиренцијом је био тај затвор?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Тај затвор је био под ингиренцијом 16. бригаде прво, а после под ингиренцијом Бањалучког корпуса. Значи, они су били и главни и одговорни за тај затвор и за привођења и за испитивања и за управљање. Ми тамо нисмо имали фактички шта да тражимо, то они су били тамо главни. Кога су они тамо доводили, кога су испитивали, ми тамо нисмо могли доћи, ал' баш буквално никако. Нисмо имали право ког да испитујемо, нисмо тамо могли заћи ми као територијалци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је познато евентуално ко је био управник у то време тог затвора?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Богами не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада одлазили?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте ни раније?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не, тамо ми је кум радио али он је радио као цивил тамо на пилани јер ту је био и погон, дрвних погона је било, кум је тамо радио али никад нисам тамо био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте имали прилике да чујете да су нека лица била у том затвору, да су затварани цивили неки, да ли сте имали прилике да чујете?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате нешто ближе о томе да нам кажете како на који начин се то одвијало? Немате непосредна сазнања али барем оно што сте чули како је то ишло? Како су их спроводили до затвора, како су, да ли су их легитимисали прво, како, испричајте нам о томе?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Ево, један случај ћу вам ја сад испричати за који знам сто посто значи. Гргић, сад како се он звао немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жељко?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не, не. Гргић Иво и његова жена Гргић Мира њихов син је радио у «Елти» у Градишкој, они су правили неке антене, радио станице и шта ја знам, тако је нека фирма за електронику и ја сам отишао код њих јер сам знао да њихов син прави тако неке радио станице, овамо-тамо и ја му кажем «Чика Иво ако имате било шта дајте мени, ја вас познам, ви сте пар мог оца, познам вас, ценим вас, дајте мени ако имате било шта јер ће доћи Босанци», та војна полиција они су претресали комплет, сваку хрватску кућу они су претресали. «Ако имате било шта дајте мени да ја то боље предам него да вас они малтретирају. Не. Немам ништа, немам ништа. Добро». И ја сам отишао на састанак у корпус, други дан, Бањалучки. Кад сам се вратио чујем да су они приведени у КПД у Градишку, наводно да су им нашли неку радио станицу. Нити знам да ли су ни нису, немам појма. Само знам да су они одведени у КП Дом. Шта је се после са њима дешавало стварно не знам. Е, то је једино које ја знам да су приведени из Боровца и после сам чуо још да су приведени, значи Јоза Квочић да је приведен, а исто војна полиција га привела значи, бањалучка војна полиција Јозу Квочића, Ђуру Богуновића и ми смо га звали Пуж, а он се презива, мислим да се презива Филиповић. Они су приведени у КП Дом. Зашто, због чега, стварно не знам и ја више никад ништа о томе сазнао нисам никад ништа ал' буквално никад ништа. То је све што ја знам рећи, значи то је значи ти троје и ово двоје муж и жена то значи петоро Хрвата који су приведени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али не знате ништа ближе да кажете како на који начин се све то одвијало?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да су сукоби оружани кренули 16. августа?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте постали командант након 15-ак дана?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па отприлике. Био је један Брус Неђо, он је био као организатор, он нас је тамо организирао, он је рањен у међувремену био и онда сам ја постао командант, поставила ме бригада територијалаца из Окучана, командант бригаде поставио је мене као команданта на том правцу за правац Новске, био је правац Новска, правац Бијела Стена, Пакрац, правац Нова Грдишка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сад у том моменту када сте ви постали командант Територијалне одбране, добро, ви сте определили да је то половином деветог месеца да је оптужени Шпановић био припадник?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Отприлике, не могу стварно сад да вам кажем у дан-два, отприлике ту негде половицом, значи деветог месеца био је код нас. Он је код нас био максимално, максимално 10 до 15 дана, више гарант није био, то гарантирам животом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте још и ово да сте знали кад му је брат био повређен.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неки разговор на ту тему са Шпановићем? Да ли вам се нешто обратио, да ли вам је било шта да ли вам је нешто рекао везано за свог брата?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не. Не знам, стварно не знам, можда је и дошао, можда је био човек огорчен, можда је, можда је дошао да нас грди, да нешто тражи, стварно не знам, стварно не знам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта мислите да вам нешто тражи, шта?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па откуд знам, ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми где је ваша команда била?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Наша команда је била, у почетку је била у Рајићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта значи у почетку – августа месеца или?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Да, да, негде од 01.09. значи ја сам прешао, прво сам био у Лађевцу, била је команда у селу Лађевцу, па смо прешли онда горе у Новску. Е, кад смо горе прошли даље та хрватска села онда смо се померили горе у Пакленицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, сад тад кад сте били у Лађевцу, када вам је била команда у Лађевцу?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Да, то је било почетак, то је било негде, то је било 16, 17. и даље, осми месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи, 16. 17. осми месец сте били у Лађевци?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Да. Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте прешли овамо где сте рекли?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: У Рајићу смо прешли с командом негде таман кад сам ја постављен за команданта ТО, то је било негде након, па можда након 10-ак дана да сам прешао горе у команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који би то био месец?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па то је било негде почетком деветог месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почетком деветог?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па негде између 01. и 05.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте се враћали можда, да ли је ваша команда прелазила поново у Лађевац?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, искључиво у августу сте били?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Искључиво у августу, само што сам ја после био, основао се ТО Новска комплетан па су мене послали, пребацили за команданта ТО Новске, међутим, то горе се распало, горе та брдска села, то је горе било истерано све комплет, попаљено, порушено и онда су поново мене вратили за команданта ТО на правцу Новске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу вам предочити одбрану овде оптуженог Шпановића где је он спомињао ту ситуацију, дакле, у то време када је била команда у Лађевцу. Међутим, он овако је описао једну ситуацију. Он је кренуо 08. октобра 1991. године кренуо је да се интересује шта је са својим братом јер није било веза, није било телефона и није могао да ступи у контакт са братом да се интересује какво је његово здравствено стање и он каже овако: кренуо је трактором, кренуо је са својим братом од тетке, дошао је у место Лађевац, ту су их зауставили неки људи и рекли су му, он им је објаснио да је кренуо по информацију да види да ли је брат жив или није и онда тај човек му се једноставно обратио да ли су они нормални, да иду на властиту одговорност и рекао им је да се зауставе да оставе трактор и да иду у команду за возило. У команди је затекао вас, каже «У команди Територијалне одбране затичем Губић Слободана, Шпановић Илију». Он се вама обратио речима и питао вас је, ви сте му као рекли «Слободан Губић командант обраћа ми се речима шта тражим ја ту. Ја само кажем Слободане дошао сам да ми даднеш кола, не знам шта је са Жељком». Дакле, предочавам његов исказ. «Он ми је дрско одговорио не интересује ме ни шта је са Жељком ни шта је са тобом. Онако изнервиран изашао сам ван, залупио врата, сео сам у трактор где ме је чекао брат» и кренули су трактором где их је поново зауставила војска али сада у Новој Вароши. Дакле, у Новој Варошти. Е, сад ово мене интересује. Он говори о том једном дану када је разговарао са вама, дакле, када је кренуо да се интересује за свог брата и тврди да је то био 08. октобар. Ви кажете да сте били само у августу, дакле,

да је ваша команда била августа лоцирана у Лађевцу. Да ли можете то да прокоментаришете?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Ја могу то да вам појасним, он је ту погрешно. Нама је у Лађевцу остала кухиња. Ту су биле 8 жена које су кувале за све борце и на правцу Лађевац-Окучани и на правцу Лађевац-Новска. Ту је била значи кухиња, нисам кухињу могао да држим на предњем крају да нам кува него доле. Можда је он нас затекао ту кад смо ми обилазили кухињу и то је вероватно било тако. Ја сад тачно се не сећам, али само може бити то, јер команда је значи била у Рајићу, а у Лађевцу је било доле значи позадина и ту је била кухиња. Ја се можда јесам ту затекао у том дјелу где се кувало и можда сам обилазио, можда сам, не знам шта сам тамо радио, можда ме је затекао ту. Он је можда се само криво изразио да је ту била команда, само може бити ту замена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли се ви сећате таквог неког разговора?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Рекао сам малопре да се не сећам, али само може бити значи то да ме је затекао доле у позадини па да ме је доле питао, а команда је била у Рајићу, значи у почетку у Лађевцу па онда у Рајићу па на крају у Пакленици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него чисто тог разговора кад вам је тражио кола да ли се сећате па он каже да сте дрско му одговорили да не дате кола?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не сећам се, ја не верујем да сам тако реаговао, али нека буде тако, али се не сећам, али не верујем да сам тако реаговао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је описивао када је био војно ангажован како каже и рекао је да је био ангажован од 25. августа па негде до 15.09.1991. године. Ви кажете да је био војно ангажован, да је био припадник Територијалне одбране половином деветог месеца до десетог месеца?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па слушајте то је било прије 20 година. Ја нити сам шта писао нити сам записивао, али ја велим колико се ја сећам то је било негде тако отприлике и он није могао код нас бити дуже од 10 до 15 дана сигурно није био, сигурно није био дуже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље је рекао 17. августа је отишао пут Босне, задржао се пар дана, вратио се негде 6-7 дана након догађаја у месту Окучане, задужио је униформу, отишао у јединицу, дан-два након тога не одлази него је поново мобилисан и након 7-8 дана није био спреман за рат, психички није био спреман, каже бацио је пушку, вратио се кући. Међутим, након пар дана долази војник, неки непознати војник и каже му «Наредио је командант Губић Слободан да дођем у јединицу, а ја одговорно тврдим да сам одбио наређење и рекао сам Слободану да ратовања за мене више нема», а ви кажете да оног момента када је његов брат преминуо од повреда које је

добрио путем рањавања, да сте га ви тог момента ослободили било каквих обавеза у Територијалној одбрани. Е, сад чујете како он каже?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па слушајте, можда се ни он тога не сећа свега. Ја не знам ни кад је он дао ту изјаву, можда се ни он не сећа, ипак је то ударац био изгубити и брата и још једног брата и још једног, он је изгубио три брата, значи једног рођеног и два од стрица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да се можда не сећа?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па ја вјерујем да се не сећа. Ја вјерујем да се не сећа јер је Милан, ја не знам ни зашто је он оптужен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла сам вам на почетку.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Али га знам као финог и доброг дечка, није био склон ни алкохолу ни неком екцесном понашању, ни он ни цела његова фамилија, ни цела фамилија. Значи ја га знам, ми смо одрасли заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одрасли сте заједно?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Одрасли, он је старији од мене мислим годину дана је старији, али смо одрасли заједно, он је био на једном крају села а ја на другом, ишли смо заједно у школу и нон-стоп заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, дружили сте се, били сте заједно?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: И дружили се заједно и ја га знам као доброг дечка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у то време можда, ви кажете није био склон алкохолу?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли уопште?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па сви ми попијемо понекад али да је био склон алкохолу не, није, сигурно није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли тада када је чуо да му је брат рањен и када је, јесте ли ви имали то сазнање да му је брат рањен и кажете дозвољавате ту могућност да је долазио ту где је била кухиња, а не команда ТО?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Вјероватно да је ту, да ме је ту затекао, највероватније, значи није, немогуће да је команда била у Лађевцу јер није била, значи ту је била позадина. Ту је био позадински део батаљона, значи кухиња, намирнице, снабдевање, све комплет је било ту, за рањеника је било, значи одређен је један део, неко буде рањен па се ту доведе, збрине па се вози за Градишку, за Бања Луку, за Београд и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли бисте ви као командант Територијалне одбране, као неко ко вам је пријатељ са којим сте одрасли приметили да је он у то време био у алкохолисаном стању?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па слушајте, неко може попити литру да не буде у алкохолисаном стању, неко може бити од пола деци. Ја нисам експерт да ја проценим ко је пијан, а ко није пијан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно да нисте експерт, али рецимо видите како вам се обраћа ако је неко попио више ваљда би видели да ли је успорен?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па не знам, ја колико се сећам он се мени није никад дрско обратио, никад, колико се ја сећам, није имао разлог да ми се обрати дрско, не само он него било ко, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли можда имате информацију да ли се икада лечио од алкохолизма?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта не?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Није сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није сигурно?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Ја вјерујем да није, не могу тврдити сто посто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам поставила то питање иако сте рекли да није био склон алкохолу, али ето чисто да ли имате неку ту информацију?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не. Не, радио је нормално, човек је био нормалан, радио је свој посао, трговац је био, лепо живео, имућни били његови родитељи, ћаћа му био доста строг, не би му ћаћа то допустио, његов отац да он баш се бахато понаша јер знам његовог и оца, радио је са њим заједно. Не, сигурно се није лечио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу морати да вас суочим на ове околности везано око војног ангажовања пошто се ту јако разликујете јер ви сте рекли да сте га у оном моменту када сте чули да му је брат настрадао да сте га растеретили свих тих обавеза да више није био у Територијалној одбрани, да је почео да ради у Црвеном крсту одмах тог октобра месеца.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Тих дана, значи тих дана, није сад, не могу рећи исте те минуте, али углавном тих дана како је Жељко покојни преминуо у Београду, значи он је више био скинут са војног ангажовања и био је распоређен у Црвени крст и он више није био ангажован ни једног, јединог дана код нас, ни једног јединог дана, то тврдим главом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хоћете молим вас оптужени Шпановићу да приђете овде за овај микрофон, испричајте нам ви ту. Ви ћете нам дакле један другом окрените се, погледајте један другог у лице и испричајте нам значи оно што нас интересује то је везано за ово војно ангажовање где ви кажете да сте од 25. августа до око 15.09.1991. године били војно ангажовани, да након тога нисте више имали никакве везе са Територијалном одбраном, да сте скинули униформу а чули сте сада сведок

како се на те околности изјаснио, па погледајте се један другом, молим вас и ви погледајте оптуженог Шпановића и на ту околност се изјасните.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ВРШИ СЕ СУОЧЕЊЕ између оптуженог Милана Шпановића и сведока Губић Слободана, а на околности како је то евидентирано аудио техником.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Испричајте кад сте кренули, кад сте војно били ангажовани, испричајте о тој ситуацији кад сте причали да сте срели Губић Слободана у команди, да је ту био и овај други Шпановић, само да видим како се зове, заборавила сам, Илија Шпановић, да је ту био, да сте описали ову ситуацију које се не сећа сведок.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Слободан се не сећа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Немојте тако, него испричајте, је ли се сећаш како је било, је ли то тако било, ја сам долазио, значи испричајте све ово. Ви сте слушали врло пажљиво надам се, исказ сведока па се на те околности изјасните. Дакле, њему.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Слободане, ја сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приђите мало ближе микрофону.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Слободане, ја сам дошао код тебе у команду, тражио сам кола. Да ли се сећаш или не сећаш?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: У команду или у кихињу?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па у кухињу, у команду.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не може бити у команду никако. Ја тврдим сто посто да у команду не, нема шансе. Команда је била у Лађевцу од 16.08. до можда 10 дана идућих. Након тога прелази у Рајић и након тога прелази у Пакленицу. У Лађевце више не, никад. Ту је била само позадина батаљона и то тврдим милион посто, ту не може нико да ме разувери. Ја вам кажем, значи у томе растројству, у томе свему да је он заменио кухињу, да ме је нашао у кухињи а да је ту дао исказ да ме је нашао у команди, сто посто, друго не постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, молим вас наставите.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Слободане, вежем се за 08.10.1991. године, само за тај датум се вежем. Кад сам кренуо пут Босанске Градишке ја и Слободан Дмитрашиновић, брат ми од тетке, колико ме служи памћење, ја сам затекао тебе и Илију Шпановића.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: А ће?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У команди у Рајићу.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: У кухињи?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Можда је кухиња.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Или у команди у Рајићу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ви сте рекли.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У команди у Рајићу, Слободане.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Може само бити у команди у Рајићу.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: 08.10.1991. године, значи за тај датум се вежем.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: То је О.К.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас нисте тако рекли. 08.10. сте у команди у Лађевцу, у Лађевцу?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, у Рајићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Кренули смо трактором у место Лађевац. Зауставио нас човек. Пита где идемо. Одговорио сам у Босанску Градишку да добијем неке информације од брата. Рекао нам је једноставно да нисмо нормални где идемо на властиту одговорност, узмите возило у команди, немојте ићи са трактором, идите са колима и свратите до команде. У команди затичем команданта ТО Губић Слободана, Шпановић Илију». У Лађевцу говорите, а чули сте да сведок каже у августу није била команда ту. Молим вас на те околности. Дакле, није тако како ви сад говорите у Рајићу него у Лађевцу. Наставите.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Онда смо се срели у кухињи горе, можда си само заменио кад си говорио, можда си заменио то, јер значи само је доле била кухиња, значи позадина батаљона била у Лађевцу. У том моменту ја сам могао доле да се налазим у кухињи, значи доле си ме срео, а ти си можда само у исказу дао да је била команда кад си ме срео у команди, мјесто у кухињи, у команди и ту си заменио те две речи. Једино то.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Слободане, ја се вежем за датум 08.10.1991. године кад сам кренуо за Градишку нисам затекао тебе у Лађевцу него како сам дао у исказу неке непознате људе, вратио сам се назад, тамо сам тебе затекао и Илију Шпановића, тражио сам кола, нисам добио кола, изашао сам љут ван, био сам пијан, Слободан ме је чекао у трактору и сјели смо нас двојица у трактор, ишао сам до Новог Вароша. У Новом Варошу нас је, прошли смо кроз Прашник, тај човек нам је рекао да не идемо са трактором, питао нас је јесмо ли нормални, да идемо тражити кола у команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ви сте говорили о томе за кола да сте тражили да вам је дрско одговорио, да не да кола, ту ситуацију опишите?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Тражио сам кола и рекао си да ми не даш, колико се сећам, био сам пијан. Ту сам затекао тебе и Илију Шпановића, изашао сам ван, сео сам у трактор и поново сам кренуо са трактором од Рајића према Босанској Градишци. У варошу нас зауставља војска, прошли смо кроз Прашник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Шпановићу, ви сте рекли да сте прво били заустављени у Лађевцу и да сте били после поново заустављени у Новој Вароши?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Зауставио нас је човек у Лађевцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту вас је зауставио?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И рекао да идете до команде?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да идемо до команде, да тражимо тамо возило, да не идемо са трактором, пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Лађевац па које долази место?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Бодиграђе. Ја сам се вратио назад.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Он се вратио вероватно онда у Рајић поново.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ја сам се вратио назад.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Он ту није био децидан и није добро рекао.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Према Новској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и тад сте се вратили у Рајић.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не произилази из овог исказа, зато вас питам. Значи, постоји могућност да сте се вратили у Рајиће?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је ли то на том путу?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не, морате се вратити назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас Боровац, Окучани, Босанска Градишка, тако сте кренули, то је тај пут?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Боровац, Окучани, Босанска Градишка то је тај пут о коме причамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налази Рајић у свему томе?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Рајић је из Боровца, значи Рајић, Боровац, Окучани, Босанска Градишка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта ви се враћате у Рајиће?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Из Лађевца се враћам у Рајић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако нисте уопште говорили. Нисте споменули Рајић, разумете, уопште не произилази одатле, јер Рајић не фигурира. Изволите наставите даље. И значи, рекли сте то за возило, причајте њему немојте мени.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: И нисам добио возило, изашао сам љут, био сам пијан, сео сам у трактор, ја и Слободан смо кренули пут Босанско Градиште да добијем било какву информацију, ништа нисам знао шта је са Жељком. Знао да је рањен али никаквих информација немам да ли је жив, није жив и ту нас у Новој Вароши зауставља војска. Мост је срушен, има један споредни пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, сад ви давати одбрану, него само на ове спорне околности. Шта ви кажете за то возило, све обратите се њему, шта ви кажете?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Код нас је у батаљону, била су два комбија за превоз бораца. Ја се тога не сећам да је он долазио, али може бити да је долазио тражити возило, али вероватно возило није било ту. Да је возило било ту ја бих му вероватно дао. Та су возила била првенствено значи за превоз бораца до положаја и назад јер су то биле смене водова, вод држи шта ја знам, четири, пет водова држе положаје па се смењују након два дана, након три, зависи од временских прилика. Ако је киша, хладно, зима, значи мењали су се сваки други дан. Можда у том моменту није било ниједно возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ја вас молим, ово је сада суочење, немојте у мене, него ви причате један другом и на те спорне околности.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Можда у том моменту није било ниједно возило слободно па ти нисам дао, може бити само то разлог, иначе ники други разлог ја не видим. Ти знаш да сам ја Жељка ценио и да сам и тебе ценио исто као колегу јер смо одрасли заједно. Значи, не видим разлог зашто ја не бих учинио и зашто не бих дао возило. Само је разлог био можда тај да није било возило ниједно, али знаш и сам да су били у шкрипцу са горивом, са бензином, да је било само за хитне потребе било бензина.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Слободане, да не би испало сад да ја тебе за нешто оптужујем.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не, не Мићо, па ја, нема шта човече, причај слободно.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Гледам те у очи и причам ти.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Само причај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он каже у то време када је кренуо, он није више био припадник Територијалне одбране?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Без обзира, госпођо судија, без обзира он био припадник одбране, не био да сам имао било које возило ја бих му га дао, то уопште није било спорно, не бих дао њему него би дао са шофером возило, а не бих дао њему ако је био пијан, а ја се тога и не сећам. Како бих му дао возило ја га видим да је пијан а ја да му дам возило, нема шансе да му

дам возило. Значи, дао бих му возило али са шофером да га одвезе тамо где треба и да га врати назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте ви то њега, ајде причајте ону ситуацију коју сте овде изнели, да вас је непознати војник, да вам је пренео, да је рекао «...Командант Губић је наредио да дођемо у јединицу и ја сам одбио наређење јер рекао сам Слободану ратовања за мене више нема, рат је што се тиче мене завршен...»

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Слободане, ја причам по сећањима. То је било прије него што је Жељко рањен. То је било негде можда 15.09. дошао је мени неки непознати војник и каже наредио је командант Губић да дођем да је постројавање и ја сам то категорички одбио. Међутим, тебе сам срео други, трећи дан, уствари нисам срео него си ти дошао код Ђоке тамо и ти си питао мене што ниси дошао, ја сам рекао да је крај, да за мене више рата нема. Ја Слободане после 15.09. што одговорно тврдим, одговорно тврдим да Слободане више после 15.09. нисам био ни војно ни радно ангажован. Био сам слободан стрелац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сад ви реците њему?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Пекао сам кући ракију, родитељи су ми били у Босни, Жељко и Ђоко су били на положају, чак штавише Жељко је долазио и рекао је као бајице неће тебе нико дирати, остани ти кући, ту пеци са људима ракију, што одговорно тврдим. До 15.09. максимално Слободане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците сад ви. Ви сте овако рекли, да сте половином деветог, до половином деветог месеца је био војно ангажован до десетог месеца?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Отприлике, отприлике ту значи негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Значи до негде краја деветог месеца, колико се ја сећам, до краја негде деветог месеца, то може бити значи и 28.09. и 31.09., може бити и 25.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Да је био ангажован значи војно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте то десетог месеца сте рекли, сад сте рекли «био је ангажован, половином деветог месеца до десетог месеца». То сте прецизирали.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: А половином деветог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте прецизирали.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Половином деветог до почетка десетог био је и Жељко је у то време и рањен негде, ја не знам тачно кад је Жељко рањен, јер он је рањен у десетом месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Губићу.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: 05.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прецизно сте рекли да више није припадао територијалној одбрани оног момента када сте чули да је његов брат преминуо.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то је било

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: То је било негде 10.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо у списима

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Око 10.10. отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 13, 13. октобра је било.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Добро, не могу тачно да се сетим, али велим око 10. значи, ту је негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, ја Вам кажем, значи 13. октобра његов брат преминуо, а Ви сте баш се везали за то и рекли сте оног момента када сте чули да је његов брат преминуо, онда више није био војно ангажован. Јел стојите код тога?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Стојим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците то, погледајте га и реците.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Стојим, стојим, код тога стојим кад је Жељко, кад смо чули да је Жељко преминуо, да више ниси био припадник Територијалне одбране.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Слободане ја више нисам, ви сте мене можда скинули са списка.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Са списка си био скинут одма човече прецртан и оружје смо ти узели човече, и оружје си вратио назад, јел се ти не сећаш да смо ти узели човече и оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Да смо те прецртали са списка човече Територијалне одбране и онда си вратио и оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Да ниси био последњи у сеоској стражи, само си био у Црвеном крсту.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јесте то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е, још ово, ево члан већа ми сугерише за алкохол, Ви сте, чули сте шта је сведок рекао, Ви уопште нисте били склон алкохолу, погледајте се и реците молим Вас.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Слободан вероватно прича о периоду до рата, до 1991.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: До рата, до рата апсолутно, ја до рата причам, ја не могу причат у рату, у рату се неко пропије, неко полудио, неко

полуци, ал до рата није био уопште склон алкохолу, ми смо играли карте, играли смо столни тенис значи, дружили смо се, заједно смо радили у Новској, не заједно, он је био трговац ја сам био конобар, значи, сретали смо се у хотелу, кафу еспресо, сок, никад није био склон алкохолу, значи, не значи пит ако попије један шамти 0,3 штока ил вињака, да је склон алкохолу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, нико то не каже врло добро сам разумела да нико то не мисли.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Ја сам, ја сам значи, ја сам тако то говорио а сад за у рату, дал је он пио, дал није, па ја му нисам светлио, и рат је био и има људи који се пропили који никад у животу нису пили па се пропили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас питала Ви сте били у то време командант Територијалне одбране, да ли бисте приметили, да ли бисте уопште знали да је он као Ваш припадник Ваше јединице био под алкохолом, Ви сте рекли, не сигурно.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па, не ја се не сећам да је он уопште од мене тражио ауто, камол да знам дал је био пијан. Ја се уопште не сећам тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас питала да ли је Вама тражио алкохол, то уопште није било питање, него да ли је узимао, конзумирао.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. Добро.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Откуд знам ја од 500 људи 500 колко сам имао у батаљону.

Констатује се да је свако остао при свом исказу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете сести господине Шпановићу. Да ли има питања? Питања? Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То о чему се овде данас говори, дешава се 91 године у јесен, после тог октобра месеца до када он живи тамо и да ли наставља после да живи и после тог рата или како то иде? Питам за Вас.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Да ли Милан Шпановић живео?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, Ви, Ви, Ви.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Ја? Ја сам живио тамо док нисмо истерани значи до маја или 01. маја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Које године?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: 95.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте виђали тада Милана Шпановића?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Јесам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико често?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Колико су нам дозвољавале прилике, колико се он крето, колико сам се ја крето, виђали смо се, па ајде рецимо да кажем често.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате да ли је он у то време конзумирао алкохол или се лечио од алкохола?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не, лечио се није сигурно, да ли је конзумирао то не знам. Он се љечио није сигурно, не видим потребу зашто би се љечио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја само питам, па Ви реците.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У каквим сте Ви односима били са њим у то време и после тога, и сад?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: У пријатељским, сад, сад нисмо се чули, нисмо се чули ево данас смо се видли након '95 године, први пут.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Рекли сте у свом исказу, спомињали сте бањалучки корпус овај, па ми реците само да ли је то био корпус Југословенске народне армије или војска Републике Српске?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: То је била Југословенска народна армија, на челу са Момиром Талићом генералом, командантом корпуса.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А када је формирана да кажем нека јединица Војске Републике Српске и Војска Република Српске, да ли уопште знате?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Војска Републике Српске? Па кад је, вјероватно кад је почео рат у Републици Српској?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А Републике Српске Крајине?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: А Републике Српске Крајине, то је била територијална одбрана код нас, они су нас водили као припадници Републике Српске, али опет били смо територијална одбрана.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Републике Српске или Републике Српске Крајине?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Заправо, само мало, ми смо се водили под бањалучким корпусом негде до, ја тачно не могу сад, али негде ја мислим до 10 мјесеца, да смо се водили као под бањалучким корпусом. Значи, Територијална одбрана у саставу бањалучког корпуса.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас то питам због тога што овај, колко ја схватам, само река дели Босну, Босну и Херцеговину од Хрватске, а ово где сте Ви били припадало је Хрватској у састав СФРЈ?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Хрватској, све је то припадало тадашњој Хрватској, сва та територија припала је Хрватској нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је, да ли је то после ушло у састав Републике Српске Крајине, то где сте Ви били?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате када је то било?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Откуд знам? Ја се нисам бавио политиком, ја сам се бавио војском.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја Вас питам да ли знате или не, не да ли сте се бавили политиком или не?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у то време били у саставу територијалне одбране САО Крајина у то време, дакле, говоримо о том месецу октобра, септембар, октобар 1991.?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, територијална одбрана САО Крајине?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Да. Тако се звала, тако се звала а добијали смо плаћу од Југославенске народне армије, она нас је плаћала, од њи смо добијали плату и онда смо вјероватно се водили као припадајућа јединица ТО при ЈНА.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците ми, рекли сте за ту тројицу Ваших сусељана или како да их назовем, Филиповића, Квочића и Богуновића, да ли знате колико су они били тамо у тој Старој Градишки?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су се они после тога вратили у Боровац или не?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте их виђали до '95 године?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: До '95?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Да ли уопште имате сазнања да су они том приликом били повређени или, или што слично?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, јануара 1992. године, коме Ви припадате?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Јануар 1992.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друге.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Бањалучком корпусу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бањалучком корпусу?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел и даље то територијална одбрана?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијална одбрана?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Јединица територијалне одбране под командом бањалучког корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли има питања. Изволте.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли сведок се сећа или да ли се може изјаснити, пошто је малочас чуо од Шпановића приликом суочења за овај његов разговор са њим и да кажем обавест да више неће да буде војно ангажован, да ли је Шпановић Милан дакле, по њему као припадник територијалне одбране од тог 15. септембра до датума када је званично раздужен по изјави сведока учествовао у било којој да кажем, војној акцији имао било какво задужење као припадник територијалне одбране, предузимао било коју радњу као припадник територијалне одбране од тог периода, дакле, од 15. септембра па до овог датума за који се сведок везује, а то је смрт брата Шпановића?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се противим питању, већ се изјаснио у погледу његовог војног ангажовања.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Није се изјаснио у односу на ово питање дакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, одговорите.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Ја Вас нисам сад уопште разумео.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Мислим, врло је просто питање, малочас је сведок казао да он није до, да је 15. септембра рекао ја више нећу да будем припадник одбране, територијалне одбране. Сведок изјављује, ја сам те званично раздужио када је брат твој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Брат преминуо.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Јесте, за тих 15 или месец дана он је могао да буде кући, да пече ракију о чему прича, могао је да ради неке треће послове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па немојте сад Ви да одговарате, него поставите питање.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Извињавам се

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је радио у том периоду?

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја то и питам зато што хоћу да појасним сведоку.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па није био ангажован уопште војно, он је значи, ја сам га скино, ми смо га скинули горе, значи, избрисали га са списка ТО као припадника нашег батаљона.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време док је био ангажован војно, јел био негде на неким положајима?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него шта је радио?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Ништа. Па није он био таки једини, таки је било горе стотину, таки је стотину било који објесе пушку на раме и ода вамо тамо и не ради у ствари ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта јел то могло слободно тако да се ода овамо-намо а кажете самоорганизовали сте се, било је напада, било је оружаних сукоба?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па било је, било свега. Било и слушања команди и неслушања и било свега.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја ћу поновити питање поново, да ли се сведок може изјаснити да ли се сећа било које акције у којој је Шпановић Милан учествовао после 15.септембра?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не, није учествовао нигдје.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Хвала лепо.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Какве акције црне, нигде. Ми акцију смо имали једну једину, значи, то је било, он тад није ни био код нас, то је било после Жељкове смрти, кад смо ми горе дошли до Пекленца, ту смо стајали до '95 године.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Моје следеће питање. Да ли се може сетити сведок, да ли има сазнања, како је поднео погибију свог брата Шпановић Милан пошто каже да су комшије, знају се?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Тешко, тешко и болно.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Шта то значи тешко и болно?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Па ја не знам сад, не знам које ријечи да употребим ал.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви били на сахрани његовом брату?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте на сахрани?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Јесам, јесам, и било је јако тужно и нема ко није плакао од велики и стари и млади и свако, Жељко је био један диван, диван дечко који је добио тек дијете мало и не могу о том да причам јако ми је тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате у том периоду где је он био, од сахране? Где се налазио?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Милан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, пошто сте стално били заједно.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Код куће, код куће је био и ја вјерујем да се он забио у кућу, ја га нисам виђао богами, у кући, увек питам његовог оца кад сретнем, Стевана, гдје је Милан? Код куће, у соби и тугује што је и нормално. Што је и најнормалије.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Да ли имате Ви неко питање?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више питања. Добро, хвала Вам господине Губићу, реците ми Ваши трошкови који су, определите нам, Ви долазите из Панчева, јел тако?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Из Панчева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 500 динара по неком мом извештају јел Вам то покрива ваше трошкове?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Мени покрива и ништа, не морате дат ништа, није проблем уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јел тражите трошкове?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тражите трошкове?

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Не, шта ће ми трошкови?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок не тражи трошкове. Хвала Вам можете ићи.

СВЕДОК СЛОБОДАН ГУБИЋ: Хвала Вама, пријатно. Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Позовите Лужајић Зорана.

Сведок ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Лужајићу добар дан.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког Вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Дакле, дужни сте да нам испричате све што Вам је познато о предмету. Јел Ви знате овде коме судимо?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Милана Шпановића?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Најпре ћу узети Ваше личне податке. Хоћете рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Зоран Лужајић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени и које године?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: 18.03.1965., Нова Градишка, Република Хрватска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Ваше пребивалиште?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Батајница, ул.Катице Опачић број 1-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Шта сам завршио, шта сад радим? Сад сам државни службеник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где радите?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Специјална затворска болница Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја би Вас замолила да прочитате текст заклетве.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте предложени од стране браниоца оптуженог Шпановић Милана, предложио је на које околности да будете саслушани, ја ћу Вам те околности сада, презентовати, на шта треба да се изјасните, бранилац ће Вам постављати први питања. Овако, треба да се изјасните на околности које су све снаге војне или полицијске структуре контролисале улазак у Стару Градишку? Да испричате значи о томе, дакле, у КП дом Стара Градишка у критичном периоду да ли је било могуће без одобрења и надлежног старешине ући у Стару Градишку а такође и у затвор, каква је била процедура уласка у КП дом, дакле, испричајте нам све о томе што Вам је познато.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, говоримо знате о коме периоду?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да, говоримо о периоду 1991.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Међутим, ту је се радило више фаза начина да Вам само поближе објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само реците у то време, дакле, септембар-октобар 1991.године, где се Ви налазите?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Септембар и октобар ја сам овако, ја се налазим у заробљеништву у логору у Славонској Пожеги од 07., на 08.09., до 14.10.1991.године, а након тога још 10 дана на лечењу у ратној болници Бучје због повреда задобијених док сам био ратни заробљеник. Значи, напукла ми два ребра, избијени зуби напред и тако. А до, после тога се налазим у Старој Градишки и пре тога се, пре заробљавања сам се налазио од 7 до 10 дана у Старој Градишки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Сад да Вам испричам шта се одвијало од више фаза. Кад је 15.08.1991. паравојне хрватске формације упале на подручје Окучана, у место само Окучани, и дошло је до тог неорганизованог, неорганизованог отпора домаћег становништва, након другог дана на подручје Окучана ил трећи дошла је јединица ЈНА из Бјеловара, а на простор Старе Градишке из правца Босне и Херцеговине, дошла је моторизована, оклопно-моторизована бригада бањалучког корпуса која је дошла до канала Струг гдје је мост, где су хрватске снаге срушиле мост и био је покушај минирања моста овај, на прелазу Босанска Стара Градишка али није се успјело, само је дошло до оштећења. Значи, простор Окучана гдје сам ја живио, био затеко се, био одвојен, одвојен саде од простора Старе Градишке, овај, зато што су ту линију, тај пут једини према Босни и Херцеговини, контролисале хрватске снаге. Значи, једина комуникација се могло одвајати неким шумским путевима, преко реке Саве чамцом па да се около кроз Босну уђе у Стару Градишку. Значи, тај први период доласка војних јединица по мом сазнању је успостављена значи команда бањалучког, те бригаде бањалучког корпуса јер Стара Градишка који је био затвор значи у бившој Социјалистичкој Републици Хрватској је као, и малтене је насеље, као насеље око свих затвора и који су у Републици Хрватској, и Митровица и Забела, значи, ту су станови људи који су били запослени у том и њихови објекти, хотели, разне радионе. Значи, у те објекте се сместила команда бригаде бањалучког корпуса, њихове службе безбедоносне, војне полиције, команде инжењеријске и значи комплетне команде су заузеле објекте тог, тог простора. У Старој Градишки у кругу некадашњег затвора није било ничега јер је он пре рата укинута та установа затворска, осуђена су лица пребачена у Лепоглаву и тако. Међутим, пошто је нормално тамо исто живело становништво у самом насељу по мојим неким сазнањима већином српско становништво, у околним селима је било већинско хрватско 3-4 села око самог насеља, али је преко, значи, то се налази на самој Сави, реци Сави. Нормално долазили су људи из Републике Српске, одма прелазили, то су неки разни добровољци самоиницијативно се укључивали, стављали се на располагању јединицама бањалучког корпуса. Међутим, да би се, пошто и као и свака затворска установа имала и своју привредну јединицу где се правио разни намештај па метална индустрија, па овај, у штабу територијалне одбране Окучани се дошло до закључка да се, изабрали су мене, пошто сам радио као оперативац МУП-а пре рата, да ме пошаљу у Стару Градишку ради успостава органа власти, јел знате на подручју Окучана и Старе Градишке није било, није било овај, станица милиције пре рата, нити је било органа власти, они су били у општини Нова Градишка, Нова Градишка, то је била општина, ово су биле све месне

заједнице. Значи, никаквих органа власти цивилних у то време није било, чак, требало је 4-5 дана да се формира штаб неки територијалне одбране и знате, то је празан простор где влада анархија или влада, где влада овај, да се успостави неки ред, да се спрече пљачке, да се спрече на крају крајева све врсте кривичних дела колко је год у тој ситуацији могуће. Дошао сам тамо, нашао сам већ неку организовану јединицу, пазите, тамо су живели сви људи већина њих који су радили као службеници обезбеђења у затвору у Старој Градишки, који су ту живели. Овај, већ су се они као мало организовали овај, е сад је требало то унапредити да се заштите ти објекти, да се заштите ти, овај, да не би дошло до изношења тих ствари преко за Босну и остало, и полако. У то време није било заробљених припадника, у то време није било заробљених припадника ни хрватске војске у Окупацијама и јесте нешто, али овај, мислим 3, 4 у Окупацијама да је било, али овде у Старој Градишки није. Ал се радило и на томе да се као бивши затвор успостави и та институција затворска. Значи, један дио тих људи је већ прешло у затвор да ради и пошто су знали процедуру рада и радили су пре, значи све дугогодишњи командири стража и тако. Кажем 07., на 08.09., непосредно тога сам био заробљен негде сам у Стару Градишку ако Вас тај период интересује, вратио се негде 10.11.2000., 1991.године, овај, гдје сам прихватио за посао да преузмем дужност командира станице милиције. Овај, у то време је у затвору била, значи говорим о људима који су раније били стражари и војна, војна команда, значи у затвору то што сте питали ко је могао улазити. Улазили су војно безбедоносни органи војске, службе безбедности њихове, службе безбедности Крајине, тадашње САО Западне Славоније, овај, оперативци СУП-а Босанска Градишка, Центар безбедности Бања Лука, по мом сазнању некад је, баш једно сазнање имам да је било и некад повремено некаквих упада у затвор. Чак знам да су и официри добили батина, јер нису, доводили су неке заробљене, ал тад сам био у заробљеништву то је оно што сам чуо и што наглашавам што сам чуо. Доводили су заробљене кад је Слуњ пао, па сад наводно доводили неку групу и сад ти резервисти су исто били смештени значи, резервне јединице бањалучког корпуса били смештени, кад су излетели официри бранили и добили они батина док се није то рашчистило, док људи нису унутра уведени и тако. Значи, процедура у затвору је била таква, није се могло, дал је неко неког уводио по некој приватној линији, ја то не знам и не могу вам о том говорит, ја сам у ту установу ушао двапут. Тад кад није било никог и једном још тад кад сам преузео, ја се, на пример, станица милиције била смјештена исто у близини, станица милиције као милиција, милиција вршила вањско обезбеђење објеката, моста, тог прелаза, самог насеља, овај,

а припадници страже нормално су у затвору, ко што видим и сад пракса ту. То вам сад, што вам могу о томе да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче изволте.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ако може сведок да, кажем, опет колко се сећа, да се изјасни да ли је у то време у затвору Стара Градишка постојао некакав војни затвор?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Пазите, све је било под контролом војске и војска је била ту, значи, они су контролисали све, то је њихов фактички затвор, само што су мобилисани, све то становништво мобилисано од стране војске и он је био стражар пре рата и радио је, као мобилисан је радио у затвору али војска је надзирала рад затвора и њихови официри.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли сте Ви имали увида дакле, тада у том периоду, нас период интересује '91.године, октобар месец, начин функционисања те службе обезбеђења затвора какав је био?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Па ја, ја Вам кажем, ја Вам искључиво могу говорити, али сигурно да нико, да нико није могао овај, да нико није могао ућ од било ког цивила припадника ових других снага, да улази без одобрења, одобрења тамо старешине или ко је шеф смене тог, ја кажем, не тврдим да неко по приватној линији није неког уводио, али није се, није се могло да, да уђе без одобрења и знања.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли је било случајева дал се Ви сећате препознавања лица у затвору заробљених лица која су се тамо била налазила смештена у Старој Градишкој?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Па, за мог сазнања, за мог сазнања оно што ми познато није, дал су неке службе, највероватније јесу, највероватније јесу тражиле неке исказе ал суочавања, ал, пазите, Ви немате на том простору судских органа власти тадашњих, све што се ишло дало се војном тужилаштву до којих сазнања дошло, јер тамо сад нису били затворени хрватски, припадници МУП-а Хрватске резервног састава МУП-а, Збора народне гарде, већ су припадници српских снага који су починили неко кривично дело. Значи, а да ли је било препознавања то конкретно ако је неко радио по неком случају, да доводе, око неких активности тих ратних неких лица који су остали, живели су на подручју навођења њихових граната на неке објекте лево- десно, одавања положаја ил тако, све су то безбедоносни органи радили, сад ко је, да ли је неко водио на препознавање некога, нешто то.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли се сведок сећа да ли, неког имена, презимена неког лица које се ту постављало као некакав руководица одговоран за функционисање самог затвора?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Па добро.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ако се сећа, ако се не сећа

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Знам да је био неки Жељко.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: У том периоду о којем говоримо?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Жељко, Жељко шеф војне полиције. Начелник безбедности бригаде дал је био Кемо, не знам, не могу се сад сјетит његовог овај, знам да је био муслиманске националности и овај Жељко је био хрватске националности, шеф војне полиције у то време, а и надзорник страже, знам да је био надзорник пре рата у затвору неки Орабабић, не би могао, не могу му се сјетит имена, значи, надзорник који је водио тај баш део.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да ли сведок има сазнања, опет причам за период '91.година, октобар месец, да ли је и како вођена евиденција уласка и изласка у сам затвор?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: У сам затвор, не, пазите, ја немам увид да кажем мене су интересовала искључиво ова кривична дјела, мене јесу обавјештавали, јел војска извозе камион овога, онога, али у дежурној служби самог уласка у тај простор, не привредну јединицу, не, само улаз гдје су смјештена ова лица, овај, ту се водила нека евиденција, касније успостављен сигурно то није кренуло све од првих дана, да функционише онако како овај, како је требало функционисат јел кажем, то је тек период успостављања неких органа власти на подручју гдје се, гдје шетају и информације и дезинформације о убијеним рођацима имамо тамо и свако ту носи оружје, мислим то је једно време анархије, највероватније се водила нека евиденција, знам да се после водили неки листови као осуђенички листови, евиденција припадника, осуђених притворених лица.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро. Хвала. Да ли сведок познаје Шпановић Милана?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да. Милана Шпановића познајем пошто сам ја од '84', до '88., као радник СУП-а Новска радио на подручју гдје је Милан Шпановић живео и радио. Овај, Милана Шпановића познам, његовог покојног брата који је погинуо '91., познам, познам и његовог брата од стрица који је кућа крај куће Милана Шпановића који је радио са мном као полицајац, који је погинуо '95., и исто његовог брата од стрица, исто та кућа крај куће, који је са мном радио, завршио полицијску школу и погинуо као саобраћајац у обављању дужности. Знам их као једну угледну фамилију, домаћинску, Милана никад нисам као полицајац, значи, знам да је био миран, повучен, тих, није правио прекршаје против јавног реда и мира, није вршио кривична дела.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: 1991.године, 1992.године, да ли сте виђали Шпановић Милана? Да ли сте имали било какве сусрете са њим у том периоду?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Ја 1991. године у овом периоду који сам ја провео на простору Западне Славоније, пошто напомињем да сам одмах почетком 1992.године напустио тај простор у био у Београду, за то време га нисам сретао, нисам га виђао, нити знам о његовом кретању ни неким његовим активностима у току тог периода.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Толико сам ја имао, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сад сам чуо да сте почетком 1992.године напустили тај простор и отишли за Београд?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али нисам баш најбоље схватио, говорили сте о вашем ангажовању у СУП-у од раније па хапшењу итд., реците ми овај период 1984., 1988., сте били у Новској а да видимо 1991.године?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Сад ћу вам рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажите.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Сад ћу вам рећи. Од 1991.године ја сам радио у СУП-у Нова Градишка. То је општина до Новске, значи ја сам отишао у премештај, радио сам у СУП-у Нова Градишка, радио сам једно време као вођа сектора, па за простор Окучана и у Одељењу на сузбијање општег криминалитета.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, сад ми реците то је 1991.година?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ајмо, да кажем да ли можете да се сетите током те године од почетка. Кад су почели оружани сукоби на том подручју?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Тачно оружани сукоб је упад хрватских паравојних снага на простору Окучана је био 14.08., у послеподневним часовима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: 1991?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: 1991.године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У то време где сте ви били?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Ја сам био тад код своје куће.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, али мислим где сте били ангажовани, јесте ли били запослени, није били?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Ја сам био запослен. Значи, мени отказ тече у МУП-у Хрватској од 20.08., то има у радној књижици, 20.08.1991. године. Сад ћу вам рећи једну чињеницу да смо се сви полицајци српске националности СУП-а Нова Градишка налазили на боловању током 1991.

године. Значи сви смо се, добили смо ту једну националну заразу због више немогућности рада, шиканирања у СУП-у, због усташких поздрава, доласка тих нових припадника јер вам је познато да је формирана, војска хрватске формирана преко МУП-а. Значи, нас пре рата је било 68 овлашћених службених лица који смо држали простор Нове Градишке да би то прерасло за пар месеци у 400 и нешто са врло сумњивим, многи са криминалном прошлошћу према којима смо ми као полицајци професионални поступали некад, требао ми је бити колега, наметали су ми обележја која су за нас била тад неприхватљива из историјских и ових разлога и према томе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците ми кад сте напустили службу, ту такву службу?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Службу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ако је назовемо МУП Републике Хрватске?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Сад ћу вам рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте отишли на то боловање?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Отишли смо, сигурно смо били 6-7 месеци.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте отишли, који је то месец?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Не могу вам ја, мислим тај период не могу вам тачно рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кажете ми да је 14.08., почео напад?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Почео рат, ја сам сигурно 6 месеци или 7 био на боловању.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре тога?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Пре тога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е, па то ми кажите?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: То вам говорим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То ми кажите.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: То вам говорим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, у то време кад је тај напад хрватских снага, ви сте у Окучанима. Шта радите, јесте ли ангажовани?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Не, ја примам плату, на боловању сам, воде ме на неке комисије ванредне, шаљу оперативце тамо да нам узимају картоне наше, шаљу нас на те комисије за боловање, врше притисак на лекара који нам даје.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи то је 14.август, да кажем осми. Шта се даље дешава са вама – август, септембар, октобар?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Сад ово што сам вам причао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Чини ми се да сте рекли да вас је неко послао тамо итд?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да, да. Значи, 14.08.1991.године у Окучане, тад сам се налазио са друштвом у кафићу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, немојте ми то.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Кренуо према кући, долазе, хрватске снаге се спуштају изван наших кућа у баште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако широко.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте толико, сконцентришите се на овај период септембар.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Не, гледајте, говорим сад то 14.08., долази до спонтаног отпора.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Долази до спонтаног отпора, после долазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За који период ви питате?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: 1991.годину, тај део.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам га за 1991.годину, али још увек смо на том 14., да мрднемо од тог 14.августа према септембру и октобру да видимо, немојте ми по подне, па увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако широко.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Значи, морам вам неки редослед како су се те активности одвијале. Негде након 4 дана од тог 14. формиран је штаб ТО и нас који смо били оперативци, лево, десно, ставили у тај штаб за неку безбедност.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, то ми кажите? Даље?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Одлазим након, кажем то је 14.08., сад да ли је то било 7-8 дана или 9-10, одлазим у Стару Градишку да помогнем формирању станице милиције на том подручју.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: 07. на 08.09. сам заробљен од стране хрватских снага. До 14.10. се налазим у Славонској Пожеги у заробљеништву.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, од 07.09. до 14.10. сте у заробљеништву у Славонској Пожеги?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: У Славонској Пожеги.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли ви имате уопште сазнања за то време шта се дешава у Старој Градишки у затвору?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Нема, само по причи оно кад сам се вратио, то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То ми кажите? Добро, добро.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: И још 10 дана у ратној болници на лечењу због повреда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од 14.10. десет дана у ратној болници?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: У ратној болници на Бучју да још санирам те повреде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Након тога, 25.10. на пример шта се дешава?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: 25.10. још сам доле у Окучанима, долазим, још сам кући нераспоређен тај период, док мене наше службе испитују на околности тамо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Идете овамо у Стару Градишку?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Боравка, значи одлазим у Стару Градишку негде 10.11. ту негде.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, пре 10. новембра ви нисте уопште у Старој Градишки?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Не, не, још у Окучанима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И сва ваша сазнања везана за то је само посредна сазнања?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да, прошао јесам, ишао сам до Бања Луке, исто тамо испитивања нека у корпусу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Од новембра колико сте ангажовани тамо, до кад сте после у тој јединици?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Значи, до 20.12. сам негде ту сам ангажован.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи, неких месец и по сте?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Месец дана сам ангажован.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Сте били тамо у том својству што сте нам рекли, то нећу ни да вас питам ништа, нема везе.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Почетком 1992. године одлазите у Београд?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Одлазим у Београд и у Београду се налазим до пада тог мог подручја Западне Славоније, кад ми долазе отац и мајка и након већ стања одлазим у Бели Манастир на позив свог колеге тадашњег, начелника СУП-а и остајем радити у МУП-у Хрватске до 10.08.2000. године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То није већ предмет овог поступка, него ме само. Реците ми да ли у том периоду од кад сте у Старој Градишки, па надаље, уопште виђате Милана Шпановића, за кога кажете да познајете из времена кад сте се?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Не, Милана Шпановића нисам срео никад у току рата, значи нисам срео његово кретање, нит сам ја на ту страну гдје му је његова кућа одлазио.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи за све то време.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Тај дио фронта према Новској нисам га значи.
ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За све то време нисте га виђали, не знате ништа о њему?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да, нисам га значи, о њему не знам ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате ништа о њему и о његовим активностима не знате ништа?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да, не знам ништа, збиља, да има.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је за време вашег боравка у Старој Градишки у том затвору било довођења лица са подручја Новске, Рајића, Боровца, тог подручја?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: То ћу вам рећ, мало прије сам вам реко да сам ја два пута ушо у тај затвор, не са намером да гледам лица, било јесте заробљених лица, било је заробљених лица и са тог подручја. Значи било је заробљених лица и са тог подручја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате нешто ближе о њиховом заробљавању?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Ја знам за једну групу на неком брду ту код Новске да је заробљено, а ово све остало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: За једну групу само ту знам, али ово.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Реците ми молим вас, да ли вам нешто значе имена Филиповић Лука, Богуновић Ђура, Квочић Јосип?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Пазите, пошто сам ја и био полицајац некад на том подручју, то кратко, заправо ја сам на другој страни био вођа сектора у то време кад сам радио у Новској на другој страни, али то је релација на којој сам се ја кретао са колима на посо, назад, мени су та презимена позната, пошто су ми позната презимена целог оног подручја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Доста, доста.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Али лично, лично, можда кад би видио човека али не познам, сад не познам, не могу се сјетит да га ја знам што кажу по фаци, не могу се сјетит о ком се ради.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онда вероватно не можете ни знати да ли су били у то време тамо када сте?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Не, не збиља да имам та сазнања без проблема бих вам одговорио на то питање.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Лужајићу, јел то све истина што сте нам рекли?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На почетку нисте положили заклетву, па ћу вас замолити да сад положите заклетву.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Јесам, заклетву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел јесте?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Јесам, јесам госпођо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да није, добро, добро, одлично.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Имам једну напомену, кажем вам, ја сам још у МУП-у Хрватске радио до 08.10.2000.године, како сам на располагању вама, тужилаштву, тако сам био на располагању и њиховим органима у циљу истине догађаја на оном нашем подручју за које.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете само још нешто бих вас ја питала па да одговорите.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете да нисте виђали у том периоду, периоду док је трајао рат Шпановића, јел тако?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После рата, када би то било, када сте први пут видели и колико пута сте често били у контакту са њим?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Ја сам Миланом Шпановићем после рата нисам ни био у контакту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли се уопште чули са њим?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Чули смо се кад сам ја чуо да, али сам ја разумио да против његовог оца је поступак, неко ми је причао, чули смо се и кад ме Милан питао за тај догађај, хоћеш ли сведочит, реко Милане знам те да ниси човека, да мрава ниси згазио, како не бих свједочио, ја ти кажем да ја у том периоду сам био у заробљеништву, за конкретно време за које, а све што се тамо дешавало, кажем стајао сам свима на располагању и Хрватским органима власти сам сам стајао за све оно што се дешавало, збиља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад то кад кажете човек не би ни мрава згазио, како ви то сад знате, јесте ли ви толико били блиски са њим некада или како?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Слушајте, то су врло мала места, ја кад радим као полицајац, малтене познајем сваку кућу, сваког човека, на терену. Знам ко се бави тучњавом, ко се бави провалама, ко се опија, ко, значи знам све о сваком човеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да ли је уопште Шпановић Милан склон био алкохолу?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Он није био склон, значи некад умерено у друштву смо знали попит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За умерено вас не питам, нешто што је уобичајено не питам него да је баш.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Да, али није, он није пазите, он је човек који је био пословођа продавнице, тако га знам мирног, културног, предусретљивог и као трговац, нормално увијек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули икада и после рата да се нешто причало да ли је он био склон алкохолу, да ли се лечио, значи, да ли сте уопште икада чули нешто у том смислу?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Не, не, нисам имао контакта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали контакта?

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Ја сам реко, чуо сам да против његовог оца, пошто је стар више човек, води се неки поступак овде, на крају Милан ме замолио, реко ја што имам да кажем ту сам увијек кажем на располагању свих позиција, једноставно желим да помогнем свагдје ради истине, јер, а нарочито ради таквих ствари, ја од 1500 заробљених у Западној Славонији у Бљеску и пре тога, с киме сам год разговарао ни један човек није прошо тамо без батина, али да вас увјеравам да је став нашег штаба био, територијалне одбране и мислим и руководства команде војске, а што смо мало у Окучанима и доказали, да нема малтретирања, да се спречава на сваком кораку и да нема освете. Значи и мени су и дједа заклали и тетку ми бацили бомбу, убили, све живо, али никад ми није пало напамет, хоћу да будем професионалац цео живот и да се тако понашам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Оптужени да ли ви имате питање неко сведоку? Немате питања, добро, хвала вам лепо, можете ићи.

СВЕДОК ЗОРАН ЛУЖАЈИЋ: Хвала вама, пријатно, довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Направићемо паузу једну од 20 минута, па ћемо наставити даље са радом.

Настављено у 12,20.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овим смо завршили са саслушањем ових сведока. Сада бих вам ја прочитала допис један који смо добили од Републике Хрватске Министарство правосуђа-Одјел за подршку жртвама и сведоцима у казним поступцима и поступцима за казнена дела ратних злочина, где нас овим поднеском извештавају да је Богуновић Ђуро, значи између осталог, Богуновић Ђуро који је тешко болестан и непокретан, није у могућности његово сведочење ни на какав начин, дакле, оштећеног не можемо да, не можемо да прибавимо, наравно ни да долази овде, нити да буде саслушан путем видео конференцијске везе. Да ли сте сагласни да ми овај његов исказ прочитамо?

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја се из принципијелних разлога противим читању исказа ових сведока, пошто су они овде наведени као оштећена лица која имају непосредна сазнања о овом кривичном делу за које се мој брањеник терети, значи из принципијелних разлога мислим да је начело непосредности једно од основних начела судског поступка и из тих разлога имајући у виду, поготово разлике у њиховим казивањима приликом више пута саслушавања што пред судом у, мислим да је Новска, Сиском, па онда у присуству опет наших представника, истражног судије и на потсећање тужиоца, понављању оних исказа које су они давали. Из тих разлога дакле, ја знам да вама закон сад дозвољава ту могућност да ви можете то да прочитате, али кажем и заиста због саме те разлике ја изражавам своје противљење читању, а ви ћете одлучити наравно. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

**Чита се допис Републике Хрватске, Министарства правосуђа-
Одјел за подршку жртвама и сведоцима у казним поступцима и
поступцима за казнена дела ратних злочина:**

«У вези вашег дописа број горњи од 10.просинца 2009.године, обавештавамо вас да је Одјел за подршку жртвама и сведоцима у казним поступцима и поступцима за казнена дела ратних злочина, поново ступио у контакт са сведоцима Квочић Јосипом, Гргић Мирком, Крижанић Мирком, док са Иваном Филиповићем није успостављен контакт. Сведок Квочић Јосип изјавио је да није примио позив, да је стар и болестан, да је већ сведочио у овом предмету и да више не жели сведочити нити путем видео везе из Жупанијског суда у Загребу. Сведоци Гргић Мирко и Крижанић Мирко, такође изјављују да не желе сведочити путем видео везе Жупанијског суда у Загребу и да их се може само присилно довести».

Дакле то исто важи као и претходно. Тужиоче, ви сте сагласни да се ти искази прочитају? И допис сте послали у том смислу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се сигурно упознали са тим дописом?

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Што сте ви нама доставили ми смо се упознали, и један и други допис је стигао, дакле упознат скроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

У смислу члана 337 став 1 тачка 1 ЗКП читају се:

Искази сведока-оштећених Богуновић Ђуре, дат на записнику о саслушању сведока 29.травња-априла 1997.године, у просторијама Општинског суда у Новској, као и записник о испитивању сведока Богуновић Ђуре, састављен дана 26. ожујка-марта 2009.године, којем је присуствовао истражни судија Окружног суда у Београду, и заменик тужиоца за ратне злочине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ћемо да констатујемо да је прочитано, или хоћете да прочитамо све? Да констатујемо да је прочитано, добро.

Констатује се да је прочитан исказ сведока-оштећеног Ђуре Богуновића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Шпановићу, ја ћу вама предочити ову, у једном делу исказ па ћу вас молити да се ви изјасните на ове околности. Дакле, хоћете стати овде молим вас. Ђуро Богуновић између осталог каже, да је био у Старој Градишки смештен у ћелији број 5 са Белина Штефом из Пиваре, одвојен од Квочића и Иваштиновића и каже да је након што је 10, 15 дана доспео у Стару Градишку, Милан Шпановић ми је дошао у ћелију, питао ме шта сам имао у штали, ја сам му рекао да сам имао ракију, рекао ми је да то све зна, и потом ме ударио руком иза уха, а Штефу који је био са мном у ћелији ногом у ребра, то му није било доста, већ ме извео из ћелије, откључао му је стражар и одвео ме у собу, канцеларију за испитивање, ту му се придружио неки Бијелић из Лађевца, не знам име, Шпановић се понашао као главни. Иначе је био у СМБ униформи бивше ЈНА а не сећам се да ли је имао чинове. Под претњом оружја натерао ме је да скинем капут и ципеле и са раширених ногу, погнут према напред да будем наслоњен главом на зид, а руке на леђа да ставим, потом ме тако босоног и скинутог, погнутог према напред, тукао по леђима и ногама, по мојим ногама, а главу ми је гулио у зид, држећи ме за косу, тако да ми је огулио кожу на горњем делу чела. У једном тренутку кад ме се Шпановић натукао, а то након око двадесет минута, како ме почео тући, Милан ме ударио ногом у стражњицу, тако да сам пао на под, па ме је потом још ногом обувеним у ципелу нагазио, потом ми је ставио руку у уста и потргао ми шест зуба, био сам полуонесвешћен и

сећам се да је Бјелић рекао да не смије то радити, то што ми је направио. Након што ми је потргао шест зуба, ушао је стражар у ту собу где ме је тукао Шпановић и потом ме одвео у ћелију. Након тога Шпановића више нисам видео. Да ли ви можете да прокоментаришете овај исказ? Зашто би тако Богуновић Ђуро изјавио? Да ли сте били у неком сукобу са њим раније, да ли сте било какав неки неспоразум са њим имали, због чега, шта мислите, зашто би он то тако нешто рекао? Да ли имате објашњење?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Ђуро Богуновић је рекао да сам ја дошао, да сам ту око 10, 15 дана у једном исказу, по доласку у затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је исказ који је дао 1997.године у просторијама Општинског суда у Новској.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: А у другом исказу је дао да сам га тукао почетком '92.године у јануару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, овако је рекао. Дакле, то је исказ приликом испитивања 26.марта 2009.године и он је рекао да је почетком рата '91., живео у својој кући, све до 29.рујна '91., па каже овако «ја сам у затвору Стара Градишка, био заточен од 29.рујна '91.године до 02.вељаче '92., када сам отишао на размену и завршио у Загребу а моја супруга је пуштена касније од мене, неких 15 дана и тада је завршила у болници. Ја сам Милана Шпановића, којег особно познајем, како сам напред исказао први пут видео у затвору Стара Градишка у сијечњу '92.године, када сам позван у једну посебну просторију на разговор из своје ћелије, и онде сам био присутан а у тој просторији су осим Шпановића били и још тројица, мени непознатих људи. Милан Шпановић је био обучен у цивилу, наредио ми да се изујем из ципела, морао сам стајати на прстима, челом окренутим према зиду и тада ми је главом стругао горе-доље уза зид, тада сам огулио и повредио чело. Тада ми је угурао шаку у уста и почео тргати зубе у десни» и тако даље, да вам сад не говорим. Јел то тачно што он каже?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Није тачно, то је исказ из 2009.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је сад исказ, сад што сам вам предочила из 2009., оно прво је било раније, 2007.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У једном исказу '97.године је дао, '97.године је дао исказ да сам га тукао десет до петнаест дана по доласку његовог у затвор, кад је дошао у октобру мјесецу, значи '91.године, а то да сам га тукао '92.године није тачно. У сукобу ником нисмо били, а чисто сумњам да је то Ђуро рекао, да су то његове ријечи, то сам дао у исказу прошли пут пред вама, да нису то његове ријечи. Да су они све тројица злоупотребљени у мом предмету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, то није тачно што говори Ђуро?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Није тачно, да сам, после таквих батина што је Ђуро навео 20 година човек да живи, то је за мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али пазите, он је објаснио ту ситуацију када је добио батине од вас и описао је на који начин. Међутим он каже, он чак каже и време када се изричито изјашњава да вас није видео да сте га, рецимо да сте учествовали у тој групи људи која га је и ранила у десну потколеницу, дакле он тачно одваја, каже овде је учествовао Милан Шпановић, овде Милан Шпановић није учествовао. Дакле, да ли дозвољавате могућност, он је могао да каже да сте све ви радили, да је он имао неку намеру.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Молим вас, ја сам признао дјелимично оптужницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи није тачно. Ја морам да вам предочим ове. Добро.

Чита се исказ сведока-оштећеног Филиповић Луке сада покојног дат на записнику о саслушању сведока 29.априла 1997.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он објашњава свој боравак у Старој Градишки у затвору и сад каже да је био саслушаван, нико га није дирао, нико га није тукао све док није дошао Милан Шпановић, «тај Милан Шпановић је иначе с почетка села, био је трговац прије рата, увече 18.10.1991.године, дошао је по мене у хелију и извели су ме из хелије у канцеларију где су била преслушавања, Милан је био у цивилу, цивилној одећи, са одвезаним пертлама на ципелама, са неуредном одећом и понашао се као да је луд. Кад су ме довели у канцеларију, ништа ме нису ни питали, већ су ми наредили да раширених ногу, са рукама на леђима, станем лицем према зиду уз зид, и кад сам то направио Милан Шпановић и тај Бијелић коме не знам име су ме одмах почели тући. Шпановић је још у ходнику узео ланац дебљине прста који је пресавио на четвороструко, а Бијелић је у руци имао пендрек, обојица су ме онда с тим ланцем и пендреком тукли свуда по телу, највише по леђима. У једном трентуку након пар минута, када сам помислио да је са мном готово, ја сам се окренуо и обратио Шпановићу и рекао му Милане, зашто ме тучеш, на то ми је он без речи опалио шамар па су ме оба ухватила са по једном руком за косу и тако ме почели главом ударати о зид. Милан Шпановић је викао Усташо, где су ти синови, мој је брат погинуо од Усташа.»

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тачно. Дакле, он наводи баш тачно прецизира тада је већ знао да је ваш брат настрадао, тад кад сте били.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Одакле му информација не знам, 08.10.'91.године, први и једини пут сам био у затвору Стара Градишка, то сам признао, да сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ово није све тачно? Немате објашњење зашто би овако нешто рекао, да ли сте са њим можда били у завади некој?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Да ли је било пре тога, после тога било шта, не знам, једини разлог да се мене оптужи, што се познам, што се само, само су мене препознали од те групе људи, само су препознали Милана Шпановића. Био сам спреман да се са све тројицом погледам у очи и да кажемо једни другима да ли је то истина. Пристао сам да дођу ту да се погледамо у очи, један је подлегао, други је, двојица су још живи, па нису на то пристали, ја сам пристао и путем видео везе, па неће да дођу, ја стварно више, немам коментара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Чита се исказ сведока-оштећеног Квочић Јосипа саслушаног дана 29.априла 1997.године, у просторијама Општинског суда у Новској.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Између осталог каже да је дана 29.09.'91.године био лишен слободе као цивил, том приликом је ударан кундаком у главу, газили су га, међу њима није био Милан Шпановић. Даље наводи «задобрио је велику рану на глави и глава ми напукла, у Старој Градишци, а први пут, петнаестак дана како сам био довежен ме је тукао увек Милан Шпановић. Милана Шпановића познајем добро, јер ми је био сусед и са мојим сином ишао у школу. Шпановић ме је тукао пет или шест пута, сваки пут је долазио у цивилу, првих четири или пет пута га је пуштао стражар самог мени у ћелију, и онда би ме он тукао рукама и ногама док сам лежао на поду, јер кревета није било, а једном приликом ме ударио неким кључем у већ повријеђену главу. Кад је први пут ушао к мени у ћелију питао ме је да ли га познајем, ја сам му рекао како га не бих познавао кад сам ја с његовим татом ишао у школу, а он са мојим сином, али он на то се није обазирао, него ме је почео тући. Иначе мене су у затвору теретили да сам пуцао у њихову војску, четири или пет пута је Шпановић мени долазио у ћелију и поступао као што сам описао. Понекад би ми псовао усташку мајку. Задњи пут кад сам уште тучен дошао је Шпановић са још једним по мене у ћелију, одвели су ме у собу за испитивање, ту ме је натерао да погнут са челом на зиду и раширеним ногама стојим, и онда ме је он са још једним тукао по трупку сваки са једне стране. Тукли су ме двадесетак минута, ја бих падао, они би ме постављали у описани положај и тако пар пута. Том приликом

Шпановић ми је псовао матер усташку». Да ли то можете нешто да прокоментаришете?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: То је исказ '97.године дао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исказ '97.године.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Јел има исказ из 2009?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има, ја сам вам сад прво ово предочила од '97.године, зашто сам вам нагласила. Зато што, видите он вас исто повезује да том приликом кад је био лишен слободе и као цивил да су га том приликом тукли и све, али за вас каже ви нисте били присутни, међу њима није био присутан, дакле он каже тај период нисте, али у Старој Градишки описује тачно да сте то ви били, разумете.

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Молим вас, ја сам признао да сам био 08.10.'91.године, признао јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то ништа није тачно што он?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Па то што он каже то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја ћу вам предочити овај исказ други.

Чита се исказ сведока-оштећеног Јосипа Квочића дат на записнику о испитивању сведока 26.ожујка 2009.године,

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где он описује како је дошао у Стару Градишку «на почетку доласка у затвор ја онде нисам видео Милана Шпановића, којег знам од раније јер је из села Боровац, али једног дана када су ме позвали на испитивање у једну просторију, у тој просторији су била три човека, од којих је био један Милан Шпановић, који је био обучен у цивилу, гологлав, није имао наоружање, а осим њега био је присутан и један милицајац кога не познајем, у милицијској одори, један војнику СМБ униформи. Када сам ушао у ту просторију за испитивање започело је то војно лице, из џепа извадио папир из кога је читао да имам пуну кућу оружја и тако даље, оптужени Шпановић Милан ме је питао да ли га познајем, ја сам рекао да наравно да га познајем, тада су ми Милан Шпановић и тај мени непознати милицајац рекли да окренемо лице, то јест чело према зиду и наслоним чело на зид, а руке сам морао склонити са леђа и тада су ме обојица тукли, један са једне стране, а други са друге стране тела, од којег удараца сам ја пао на под просторије. На посебан упит изјављујем да су њих двојица мене тукли ципелама у ребра, како са леве тако и са десне стране и од тих удараца сам ја пао на под и тада су ме наставили тући док сам лежао на поду, газили по мени, и тада би на један моменат престали, наредили ми да устанем. Ја сам се тада само покушао устати, јер су тако рекли, те сам уз помоћ иза поновно усправио и морао окренути на исти начин лицем у зид, и опет су ме

наставили тући на исти начин и то је било два пута са дизањем и падањем, да би након тога ме истерали из просторије и поново сам завршио у својој ћелији која је била по мојој процени 2 пута 3. Спавао сам на поду» и тако. «На исти начин тукао ме два пута у два одвојена дана».

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни то није тачно?

ОПТ.МИЛАН ШПАНОВИЋ: У исказу '97.године, дао да сам долазио пет, шест пута, 2009., је дао исказ да сам долазио два пута. Волио бих да је дошао ту да се погледамо у очи и да каже да ли сам долазио пет, шест или два пута, или једном, и да ли је било то тако што он каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Можете сести.

Чита се исказ сведока Ивана Филиповића, дат на записник о испитивању сведока 26.ожујка-марта 2009.године.

Констатује се да су искази прочитани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто да приметите на ове исказе? Нешто да, изволите. Добро, изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Дакле, у складу са одредбом Шпановић Милана су примедбе на тај исказ, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче да ли ви нешто имате да изјавите? Нема ништа. Добро, овако, имајући у виду да се оптужени изјашњавао и тврдио да је у овом спорно време пио, да је био под утицајем и алкохола и како сте објаснили јако много сте пили тог дана, када сте ишли, како ви кажете, ви сте определили 08.10., да сте пили и апаурине, у том смислу одредићемо ваше вештачење.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДРЕЂУЈЕ СЕ психијатријско вештачење, односно у случају уколико је потребно укључити и психолога. Потребно је обавити преглед оптуженог ради утврђивања урачунљивости јер расположиви подаци указују да је оптужени у време извршења кривичног дела био под утицајем алкохола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У посебном решењу биће назначено који ће бити судски вештачи одређени за ову врсту вештачења. Да ли ви имате још неке предлоге? Тужиоче изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам нових доказних предлога, све што сам имао то сам навео у оном допису. Предлажем да се прочитају ови искази који постоје у списима, остали и да се прочита та лекарска документација која је приложена списима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите браниоче.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја предлажем да се саслушају ови сведоци као у поднеску који сам доставио суду. Дакле и образложио сам детаљно на које околности. То су Арбутина Нада, Босанац Мирко и Арбутина Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веће је разматрало ове ваше предлоге из овог поднеска и веће је донело одлуку да се ови ваши предлози одбију као сувишни.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја нисам упознат са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад ћете.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈАЈУ СЕ предлози браниоца оптуженог да се у својству сведока саслушају сведоци Нада Арбутина, Мирко Босанац и Милан Арбутина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веће налази да је саслушање ових сведока сувишно и да води непотребном одуговлачењу поступка. Да ли имате још неки предлог?

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Не, осим овога што сам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате више предлога?

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Немам више предлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том случају ја ћу вам одредити наставак главног претреса за 25.март, до тада добићемо и налаз и мишљење вештака. Иначе у плану је да позовемо наравно судског вештака да се изјасни на тај свој налаз, евентуално ако буду била нека питања и могу одмах да вам најавим да за 25.март припремите и завршне речи пошто сте рекли да нема више доказних предлога. Ја вас нисам питала, да ли ви можда нешто имате, седите молим вас тамо. Да ли ви имате нешто још да предложите? Добро.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже а следећи заказује за:

-25.март 2010.године, са почетком у 09.30 часова, судница број 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, још једном молим вас за тај термин припремите завршне речи.

Довршено у 12,43.

Записничар

Председник већа-судија